

Forumul studențesc

2 lei

16 pagini

50 NUMAR FESTIV

anul VII

1979

CONGRESUL PARTIDULUI CONGRESUL POPORULUI

Poporul s-a înfilnit cu conducătorul său.
Poporul s-a privit atent în oglindă și a văzut
ce e bine și ce e rău. A înțeles că fericirea și
bunăstarea tuturor depinde doar de el. Și, cu
înțelepciunea istoriei adunată de-a lungul exis-
tenței sale glorioase, a hotărât. Drept, omenesc, cu
fața spre viitor.

Apoi, poporul a dat glas sentimentelor ce
il animă. Sentimente de dragoste și prefuire pen-
tru cel mai iubit fiu al său; și a hotărât din
nou. Din inimă, cu credință că aceasta este
chezășia viitorului său luminos.

Când toate acestea s-au împlinit după vreaa
lui, poporul a semnat legământ de credință. Cu
țara, cu conducătorul ei.

Și, fiindcă toate acestea vor intra în istoria
neamului, ele s-au numit simplu și românesc:
CONGRESUL XU - CEMĂȘESCU NICOLAE

foto: JOSEF BERWANGER

impliniri

Înalt spirit patriotic

Congresul al XII-lea a scos în evidență, cu claritatea, curajul și spiritul realist care sînt caracteristice Partidului Comunist Român, cristalizarea soluțiilor pentru o nouă calitate a vieții. Dezvoltînd Programul adoptat de Congresul al XI-lea, documentele votate de reprezentanții comuniștilor de pe toate meleagurile Patriei constituie un bogat fond de soluții pentru cea mai stringentă problemă previzibilă pentru deceniul următor, deceniu în care România urmează să devină o țară cu o dezvoltare medie, în condițiile în care economia mondială este cutremurată de procese contradictorii, periculoase sau chiar dramatice.

Scopul de mare claritate și deschidere al tuturor documentelor adoptate, este satisfacerea necesităților materiale și de cultură ale poporului nostru, realizarea unei civilizații superioare, în care omul să aibă bucuria demnității morale, plăcerea cunoașterii și a manifestării sensibilității cu care l-a înzestrat natura, plenitudinii intelectuale.

Raportul prezentat la Congres de tovarășul Nicolae Ceaușescu reprezintă o lucrare magistrală, o călăuză de cea mai înaltă valoare teoretică și practică în activitatea partidului, a întregului popor.

Înfăptuirea planului de dezvoltare economică socială a României în cincinalul 1981-1985 și în deceniile care urmează, ridică în fața cercetării științifice sarcini deosebite, căci este prevăzut ca știința să devină, din ce în ce mai mult, forță de producție; ea trebuie să furnizeze rezerva de soluții pentru dezvoltarea tehnologică a societății noastre pînă în anul 2.000. Sînt sarcini mari, sarcini care ne onorează, sarcini care ne mobilizează.

Congresul a demonstrat încă odată unitatea întregului popor în jurul partidului, în jurul conducătorului care sintetizează pe cel mai înalt plan calitățile poporului nostru, forța și amploarea gândirii și muncii oamenilor acestor plaiuri românești, tovarășul secretar general Nicolae Ceaușescu.

Prof. dr. ing. COLETTA DE SABATA
Delegat al organizației județene de partid

Realism, luciditate, profunzime

Asemeni celor aproape 17.000 studenți căminști timișoreni, sînt stăpînit de puternice emoții și sentimente generate de lucrările marelui forum al comuniștilor din țara noastră. Doresc să exprim în aceste rînduri, adevărul meu deplin la conținutul documentelor adoptate de Congresul al XII-lea al P.C.R., bucuria și satisfacția pentru realegerea în fruntea partidului, în funcția de secretar general, a tovarășului Nicolae Ceaușescu, omul pe care, împreună cu întregul tineret, îl considerăm părintele și prietenul nostru cel mai apropiat.

Tuturor ne sînt, de pe acum, bine cunoscute documentele dezbătute și aprobate în cadrul Congresului. În conținutul lor am regăsit în întregime trăsăturile caracteristice gândirii tovarășului Nicolae Ceaușescu: realism, luciditate, profunzime, preocupare față de oameni, dorința și voința de a asigura bunăstarea și progresul întregului nostru popor, a tuturor popoarelor lumii.

Am desprins din Raportul prezentat Congresului valoroase idei și orientări privind activitatea de educare comunistă a maselor, a tineretului, privind sarcinile care stau în fața organizației noastre revoluționare. Am înțeles, încă odată, că pentru noi, studenții, a fi revoluționar, a fi comunist, înseamnă în primul rînd să muncim astfel încît să ne însușim o temeinică pregătire de specialitate, pentru ca pe această bază să putem contribui activ la înfăptuirea întregii politici a partidului și statului nostru.

Este o coincidență fericită faptul că sărbătorirea a 20 de ani de activitate a cercului de presă al Casei de cultură a studenților și apariția acestui număr jubiliar 50 al revistei Forum studentesc au loc în aceste momente de puternică efervescență politică pentru întregul nostru popor.

Neîndoielnic, prin întreaga lor activitate, cercul de presă și revista Forum studentesc au constituit permanent importante mijloace ale Consiliului U.A.S.C. C.U., de educare comunistă a studenților, de mobilizare a lor pentru înfăptuirea politicii partidului.

Am convingerea că toți studenții centrului nostru universitar, români, maghiari, germani, sîrbi și de alte naționalități, animați de gânduri, sentimente și idealuri comune, însuflețiți de gândirea și acțiunea cetezătoare a partidului nostru în frunte cu secretarul general, tovarășul Nicolae Ceaușescu, vor depune toate eforturile pentru realizarea în ritm cit mai susținut a obiectivelor stabilite de Congresul al XII-lea al Partidului Comunist Român.

PETRU ANDEA,
Președintele Consiliului U.A.S.C.,
Centrul universitar Timișoara

Însuflețitoare telegrame adresate Comitetului Central al partidului, secretarului său general, tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU

În numele a peste 10.000 de studenți ai Institutului politehnic „Traian Vuia” din Timișoara, apreciem din toată inima, modul de desfășurare al lucrărilor Congresului al XII-lea al Partidului Comunist Român. Acest eveniment cu largi și profunde rezonanțe în inima întregului popor, deschide luminoase drumuri României Socialiste, nouă tineretului zilelor de azi, perspectiva de dezvoltare superioară pe drumul edificării societății socialiste multilateral dezvoltate și înaintarea patriei noastre spre comunism.

Însuflețiți de prevederile documentelor Congresului al XII-lea, ale căror proiecte au fost amplu dezbătute de studenții institutului nostru, ne-am angajat cu toate forțele în vasta activitate de transpunere în fapte a tuturor obiectivelor legate de activitatea de învățămînt, cercetare și producție ce ne revin nouă, de mărețele obiective pe care noi, viitorii ingineri și subingineri ai cincinalului viitor, trebuie să le transpunem în fapte.

Împreună cu întregul popor am urmărit cu sentiment de imensă bucurie și mîndrie patriotică magistralul Raport prezentat Congresului de tovarășul Nicolae Ceaușescu, document de cea mai mare importanță, amplul program ce prezintă direcțiile și obiectivele noii etape de muncă și succese pe drumul luminos al viitorului patriei noastre.

Mulțumim nespun de mult pentru baza materială și condițiile prielnice create, pregătirii și afirmării noastre, în activitatea de producție și cercetare și ne manifestăm deplina adevărată hotărîre ca și în viitor învățămîntul să se dezvolte pe baza celor mai noi cuceriri ale științei și tehnicii, a politehnizării și integrării învățămîntului cu cercetarea și producția.

Afirmăm cu hotărîre adevărată deplină la Raportul prezentat la cel de-al XII-lea Congres, la proiectele de documente ale Congresului, adoptate în unanimitate de către înaltul forum al comuniștilor, și la politica internă și internațională a partidului nostru.

În același timp, studenții U.T.C.-iști și comuniștii din institutul nostru își exprimă cu înflăcărare bucuria realegerii tovarășului Nicolae Ceaușescu, marele prieten al tineretului, fiul cel mai iubit al națiunii noastre socialiste, proeminentă personalitate a istoriei contemporane, în funcția supremă de secretar general al Partidului Comunist Român.

CONSILIUL ASOCIAȚIEI STUDENȚILOR
COMUNIȘTI, INSTITUTUL POLITEHNIC
„TRAIAN VUIA”

Cu profundă satisfacție și mîndrie patriotică, studenții Universității din Timișoara, își exprimă deplina aprobare față de realegerea Dumneavoastră în funcția de secretar general al partidului.

Este un adevăr profund, pe care îl știu nu numai cetățenii țării noastre ci și oamenii de pe toate meridianele lumii, că de numele și personalitatea Dumneavoastră, mult iubite și stimate tovarășe Nicolae Ceaușescu, se leagă indisolubil cea mai rodnică perioadă din istoria patriei, tot ce este mai frumos și mai cetezător în grandioasa operă ce o înfăptuim, de afirmare plenară a României socialiste în lume.

Pentru tînăra generație reprezentați un pilduitor exemplu de studiu, cu abnegație și neștrămătată credință comunistă, a partidului, patriei și poporului, a cauzei socialismului, păcii și colaborării internaționale.

Activitatea dumneavoastră creatoare în fruntea partidului, efortul susținut de a ridica prestigiul țării noastre pe culmi neatînsse, ne întăresc convingerea că realegerea dumneavoastră în înalta funcție de secretar general al partidului, reprezintă o garanție sigură a realizării celor mai înaripate idealuri ale poporului nostru, de realizare în cursul cincinalului viitor a cadrului general de desăvîrșire a societății socialiste multilateral dezvoltate.

Ne exprimăm legămintul nostru de credință și devotament față de întreaga politică internă și externă a partidului nostru, față de hotărîrile adoptate de Congresul al XII-lea al Partidului Comunist Român, hotărîrea noastră de a munci fără preget pentru realizarea exemplară a tuturor sarcinilor ce ne stau în față.

CONSILIUL UNIUNII ASOCIAȚILOR
STUDENȚILOR COMUNIȘTI
UNIVERSITATEA DIN TIMIȘOARA

În aceste zile de mare efervescență patriotică, noi, studenții mediciști, asemeni tuturor colegilor noștri de amfiteatre, asemeni întregii țări, sîntem ra-

cordați cu fapta și simțirea la pulsul înalt al întregii națiuni care traversează acum un moment de importanță istorică. Cu fapta, prin strădania permanentă pentru a obține cele mai bune rezultate la învățătură, în temeiul cercetării științifice în toate domeniile vieții universitare. Cu simțirea, prin totala adevărată față de politica partidului nostru, față de grija Partidului pentru tînăra generație, pentru destinul ei actual și cel de mîine. Cel de-al XII-lea forum al comuniștilor, așa cum reiese în mod pregnant și din Raportul Comitetului Central cu privire la activitatea Partidului Comunist Român în perioada dintre Congresul al XI-lea și Congresul al XII-lea, care trasează și sarcinile de viitor ale partidului, document de care am luat notă cu vibrantă emoție, deschide noi drumuri ale devenirii noastre spre un mîine luminos și drept, așa cum ni-l dorim cu toții și căruia-i stau chează marile prefaceri de azi. Noi, studenții mediciști, beneficiarii de drept, alături de toți colegii de generație, a tuturor strădanilor de azi ale părinților noștri, ale educatorilor noștri, ale întregii populații, în frunte cu comuniștii, sîntem plini de mîndrie și recunoștință pentru grija ce ni se acordă, pentru viitorul strălucit ce se profilează pe drumul profesunii noastre, pentru promisiunile probate de faptele de pînă acum. Creșterea cheltuielilor pentru învățămînt, pentru sănătate, dezvoltarea bazei materiale a învățămîntului, accentuarea acțiunilor de profilaxie, de identificare și prevenire a bolilor, a cauzelor care le produc, sînt jaloane sigure de noi calități ale vieții și profesunii noastre.

Iată de unde pornește deplina noastră adevărată deplină la acest document de excepțională însemnătate teoretică și practică, angajamentul nostru hotărît de a face totul pentru a ne situa în fruntea intelectualității de mîine, de a fi medici buni, la înălțimea școlii care ne-a pregătit, la înălțimea așteptărilor părinților și educatorilor noștri de azi, a încrederii pe care ne-a acordat-o societatea, partidul și statul.

Exprimînd adevărată deplină a tuturor studenților mediciști timișoreni, studenții incununați cu cele mai frumoase rezultate profesionale din centrul universitar Timișoara, sîntem mîndri de a fi contemporani cu acest mare om politic al vremii, patriot înflăcărât, omul pentru care fericirea și bunăstarea poporului său este cheia de boltă a existenței sale, tovarășul Nicolae Ceaușescu, și de a ne manifesta bucuria realegerii dumneavoastră, mult iubite tovarășe Nicolae Ceaușescu, în înaltele funcții de conducere ale țării. Ne angajăm, totodată, cu forța tinereții, să facem totul, azi, în amfiteatre, mîine la locul de muncă, pentru a ne îndeplini angajamentele luate, întocmai ca jurămintul tradițional al medicului.

CONSILIUL UNIUNII ASOCIAȚILOR
STUDENȚILOR COMUNIȘTI
INSTITUTUL DE MEDICINA

Cu deosebit respect, înaltă considerațiune, nemărginită prețuire și satisfacție deplină, studenții Institutului agronomic din Timișoara, vă adresează cele mai sincere felicitări și urări de bine cu ocazia realegerii în înalta funcție de secretar general al P.C.R.

Ne amintim cu deosebită plăcere de vizita pe care ați făcut-o în institutul nostru, de onoarea pe care am avut-o de a fi primit pe cel mai mare conducător al neamului românesc, pe acel om dotat cu o inteligență rară, cu o clarviziune impresionantă, cu o pregătire complexă, multilaterală și o putere de muncă inegalabilă; pe acel patriot înflăcărât care nu a precupețit nici-un efort pentru libertatea, independența și bunăstarea poporului român, căci după cum spune o vorbă din popor, este greu să câștigi o luptă, dar în anumite condiții este mult mai greu să păstrezi victoria cîștigată.

Cu mult simț de răspundere vă asigurăm tovarășe NICOLAE CEAUȘESCU că vom respecta cu strictețe indicațiile date cu ocazia vizitei în institutul nostru, avîndu-vă pe dumneavoastră ca exemplu de strălucită personalitate mondială în multiple domenii, nu vom precupeț nici-un efort pentru a ne pregăti multilateral, astfel încît să putem aduce un aport substanțial la rezolvarea problemelor complexe pe care le ridică particularitățile proceselor de producție din agricultură și zootehnie.

Spre binele poporului român și al dezvoltării multilaterale, al civilizației și progresului în România, vă dorim o viață lungă și multă sănătate.

CONSILIUL UNIUNII ASOCIAȚILOR
STUDENȚILOR COMUNIȘTI -
INSTITUTUL AGRONOMIC TIMIȘOARA

Congresul al XII-lea al partidului, congresul tuturor comunistilor, și al întregului popor, adevăratul forum democratic, și cel mai reprezentativ, al întregii țări, se înscrie în viața politică a partidului și țării noastre, ca un eveniment de o însemnătate deosebită. Lucrările celui de-al XII-lea Congres au constituit, constituie și vor constitui o nouă și puternică manifestare a forței și unității politico-ideologice a Partidului Comunist Român.

Documentele de o excepțională însemnătate pentru viața prezentă și viitoare a României socialiste, larg dezbătute de către întregul nostru popor sînt expresia intereselor, a aspirațiilor cele mai fierbinți ale națiunii noastre, sînt emanația gândirii înaintate, voiața întregului popor.

Magistrala analiză cuprinsă în Raportul prezentat Congresului de tovarășul Nicolae Ceaușescu, asupra realizărilor dobîndite în ultimii ani de poporul nostru, urmînd liniile directoare și Directivele celui de-al XI-lea Congres, succesele repute de oamenii națiunii noastre în aplicarea fermă și neabătută, în viața de zi cu zi, a politicii partidului, dezvoltarea industriei, științei, învățămîntului, agriculturii, creșterea pe alocă bază a nivelului de trai material și spiritual, producînd îndreptățite sentimente de mîndrie și satisfacție.

Raportul secretarului general al partidului, președintele țării, a înfățișat, cu echilibru și rigoare, imaginea zilelor, muncii și împlinirilor României socialiste. A arătat care mai sînt deficiențele ce mai persistă în activitatea noastră, faptul că, prin muncă susținută și voință, putem clădi punți între realitate

Emanația gândirii înaintate

și ideal, a conturat clar sarcinile care stau în fața comunistilor, a întregului nostru popor, a dat conținut perspectivelor de dezvoltare viitoare ale țării.

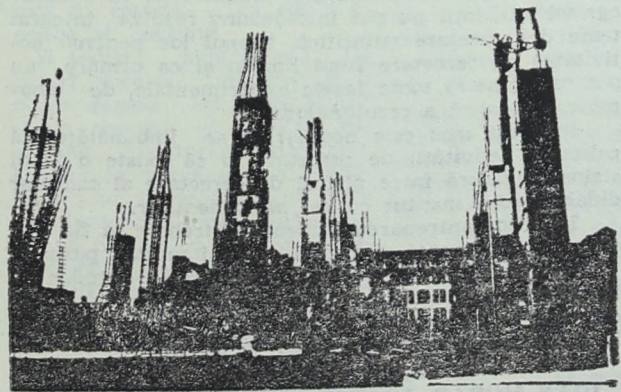
Cu nestrămătată convingere că obiectivele și sarcinile desprinse din raport, precum și documentele dezbătute de Congres, vor deschide României perspective grandioase de dezvoltare multilaterală, perspective care corespund aspirațiilor și năzuințelor întregului popor, de libertate, progres și bunăstare, toți comunistii și-au exprimat deplină aprobare față de aceste documente, față de linia politică generală a partidului nostru, față de opțiunile fundamentale ale Programului de dezvoltare socială și economică a țării. Pără indoială, oamenii muncii, români, maghiari, germani și de alte naționalități, vor acționa în strînsă unitate și deplină înțelegere, într-un spirit de înaltă răspundere, pentru transpunerea în viață a hotărîrilor și documentelor adoptate, pentru întărirea continuă a rolului conducător al partidului comunist.

Toate documentele prezentate la Congres, demonstrează capacitatea partidului de a elabora proiecte realiste, științific fundamentate, mulate pe aspirațiile poporului nostru. Este, fără indoială, un fapt remarcabil acela că ele sînt rezultatul unei democrații socialiste de largă deschidere, acea democrație care permite fiecărui om al muncii să ia parte la conducerea activității sale productive.

Cred că, și istoria o confirmă din plin, toate acestea se pot împlini numai atunci cînd în fruntea țării se află fiul cel mai iubit al națiunii, devotat trup și suflet intereselor țării și poporului lui. Și România poate fi mîndră de a avea un conducător înțelept, pentru care bunăstarea și fericirea poporului său este înșasi rațiunea de a exista. Un conducător pe care Congresul l-a reales în unanimitate, căci votul Congresului este înșasi dorința întregului popor, re alegerea tovarășului Nicolae Ceaușescu în înaltele funcții de conducere fiind siguranța că viitorul României va fi și mai fericit.

Alături de întregul nostru popor, studenții timișoreni manifestă deplină adeziune față de Documentele Congresului, satută cu satisfacție reinvestirea tovarășului Nicolae Ceaușescu cu funcția de secretar general al partidului, angajîndu-se să îndeplinească sarcinile ce le stau în față. Este sentimentul pe care îl împărtășesc, alături de mine, toți colegii mei.

ADINA VASU

Angajament

Marele forum al comunistilor, Congresul al XII-lea al P.C.R., a însemnat, în toată desfășurarea lui, o analiză atentă și lucidă asupra stadiului de dezvoltare al țării noastre și posibilităților de a face noi și importanți pași pe drumul progresului și bunăstării.

Magistratul Raport prezentat țării de către secretarul general al partidului, președintele țării, tovarășul Nicolae Ceaușescu, document de excepțională valoare teoretică și practică, bogat în idei și ipoteze de lucru, cu largi orientări spre un viitor fericit, este oglinda fidelă a chipului României de azi, și prin sarcinile pe care le pune în fața comunistilor, certitudinea unui salt calitativ al întregii noastre activități.

Poporul, prin hii săi, a dat glas aprecierii unanime de care se bucură activitatea neobosită și rodnică a fiului cel mai iubit al țării, tovarășul Nicolae Ceaușescu, astfel încît re alegerea în înaltele funcții de conducere ale țării este înșasi voința întregii națiuni, este chezașia viitorului nostru luminos.

Studențimea timișoreană, părtașă la emoția acestor zile de importanță istorică, dă glas aleșelor sentimente de preuire și recunoștință pentru cel care, la începutul acestui an universitar, a fost oaspetele lor cel mai drag, cel care a rostit aici, în inima Banatului, cuvinte devenite o călăuză dreaptă spre realizarea unui învățămînt modern, în pas cu cerințele vremii, tovarășul Nicolae Ceaușescu.

Exprimîndu-și deplină adeziune la documentele adoptate de către Congresul al XII-lea al P.C.R., studențimea timișoreană se angajează, în fața conducătorului țării, să facă totul pentru a fi la înălțimea încrederii și gruii acordate de partid, pentru realizarea integrală a sarcinilor ce-i revin din documentele de partid.

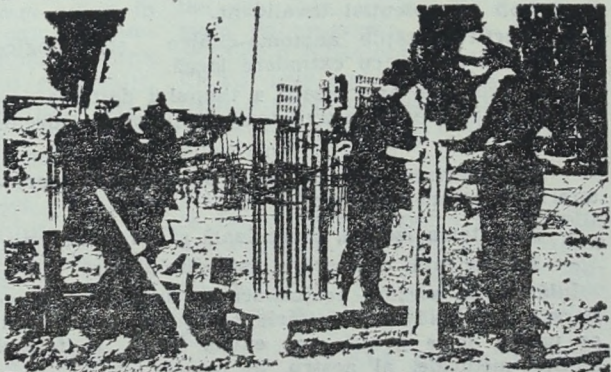
NICOLAE OANA

TELEX

Casa de cultură a studenților a fost gazda a numeroase manifestări dedicate celui de-al XII-lea Congres al P.C.R. Spicuum cîteva dintre cele mai importante acțiuni desfășurate aici:

- În cadrul Tribunei actualității, o masă rotundă despre „Semnificația politică a documentelor Congresului al XII-lea”
- Un spectacol-concurs de creație și interpretare artistică, dedicat marelui eveniment
- Expoziția festivă a studenților timișoreni din cadrul Salonului de artă plastică
- Spectacole ale formațiilor artistice din institutelor de învățămînt superior timișorene, ale cîneclului „Almatim”, ale ansamblului folcloric „Doina Timișului” și ale formațiilor artistice de limbă sîrbă
- În cadrul „Student-clubului”, concursuri pe teme de istorie intitulat „Tovarășe de luptă” și „Prin vreme de vijore și lupte”
- Recital de poezie „Țara de inn” susținut de actorii ai Teatrului Național
- Concursul „Intr-un deceniu cit în cinci”, vizînd dezvoltarea centrului universitar Timișoara
- Ciclu de filme dedicate înfăptuirilor din anii socialismului „Imagini ale eroismului zilelor noastre”
- Masă rotundă vis-à-vis de „Nivelul actual și perspectiva roboților industriali”.

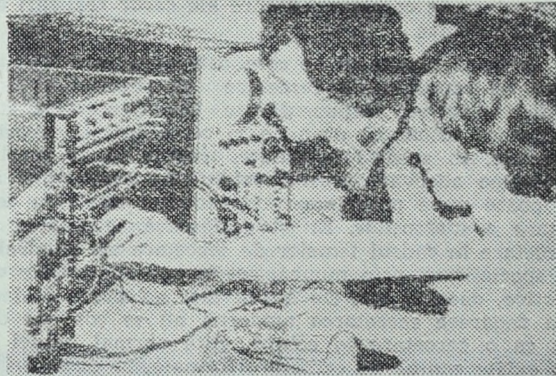
„Înscriindu-se în dinamica vieții universitare, ca foruri ale spiritului constructiv pe care presa universitară este chemată să îl cultive în rîndurile tineretului studios, dorim ca „FORUM STUDENȚESC” să dezbătă în paginile sale problemele muncii de educare multilaterală a cititorilor săi prin perspectiva politicii Partidului Comunist Român de afirmare ale bogatelor tradiții de luptă ale trecutului și de înfăptuire a mărețelor idealuri ale socialismului.

Exprimînd opțiunile cititorilor și colaboratorilor săi, „FORUM STUDENȚESC” trebuie să se impună ca element de îndrumare și formare pentru muncă și viață a viitorilor creatori de bunuri materiale și spirituale. În paginile revistei se vor întîlni sentimentele de adîncă recunoștință pentru condițiile create în țara noastră generației tinere cu adăzuca unanimă la politica partidului.

Ca revistă a Uniunii Asociațiilor Studenților Comunisti din Centrul universitar Timișoara, „FORUM STUDENȚESC” va pune în discuție probleme ale vieții de organizație, ale activității Asociațiilor studenților comunisti, angajîndu-se în mod hotărît la traducerea în viață a sarcinilor ce revin din hotărîrile partidului studenților timișoreni.

Ne exprimăm convingerea că noua publicație studențească din centrul nostru universitar, revista „FORUM STUDENȚESC” va continua pe o treaptă calitativ superioară buna tradiție a presei studențești din Timișoara contribuind, sub îndrumarea organizației de partid, la realizarea programului de perfecționare continuă a școlii superioare, de legare mai strînsă de producție, de cerințele dezvoltării economiei, științei și culturii noastre.

Paginile revistei vor fi deschise creației originale studențești de toate genurile, revista propunîndu-și promovarea a tot ce reprezintă valoare autentică. Dorim ca „FORUM STUDENȚESC” să afirme spiritul de înaltă responsabilitate socială și politică a studenților, maturitatea politică a tineretului studios, hotărîrea de a se pregăti, la nive-

lul exigențelor actuale și de perspectivă ale economiei, științei și culturii noastre.

Apariția revistei noastre coincide cu un moment istoric care constituie, prin el însuși, cel mai viu izbind de demne de dragostea și recunoștința noastră față de partid de năzuința de aduce prin osur nostru cel mai scump celei de-a XXX-a aniversări a eliberării patriei și Congresului al XI-lea al P.C.R., evenimente pentru întîmpinarea cărora se pregătește întreaga țară”.

CONSILIUL U.A.S.C.

Centrul Universitar Timișoara

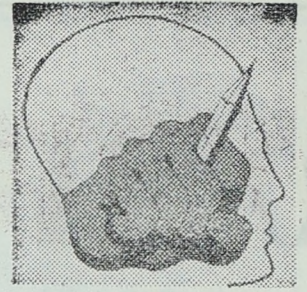
(nr. 2, ianuarie 1974)

Au trecut, de la aceste cuvinte scrise, mai mult de 5 ani calendaristici. De atunci, revista și colectivul redacțional au muncit cu pasiune și dăruire pentru a transpune în viață cuvintele înscrise în acest editorial. Răspata muncii lor nu a fost nesemnificativă: 50 de apariții, cifră impresionantă cînd este vorba de reviste studențești, numere rupte din viața studențimii timișorene, numere care au primit înalta apreciere în cadrul Festivalului național „Cîntarea României”.

Numărul 50 apare, fericită coincidență, în anul aniversării a 35 de ani de la eliberarea patriei și în zilele desfășurării lucrărilor înaltului forum al comunistilor, Congresul al XII-lea al P.C.R. Este un moment de a reafirma cuvintele emoționante din editorialul de început și de a ne angaja, în numele tuturor celor care vor plămădi această revistă în anii ce vin, să facem ca revista să devină un adevărat forum comunist al tineretului studios timișorean, în care viața și preocupările lor să își găsească transpunerea reală, în imagini care să reflecte adevărata dimensiune a vieții revoluționare și fericite pe care o trăim.

Acest număr festiv, pe care vi-l propunem să-l parcurgem împreună, este și un număr retrospectiv, căci am reluat din fiecare număr al revistei cel puțin un material, o idee, o fotografie, în transcripția lui noiembrie 1979, în paginile lui dîndu-și întîlnire redactorii mai vechi sau tineri colaboratori, toți cei pentru care cuvîntul „forumiști” a devenit înșasi rațiunea de a exista frumos și activ în studenție. Lectură plăcută!

ARGUMENT

Universitatea

1. In afara temelor de cercetare cu care Universitatea noastră este prinsă în planul Ministerului Educației și învățămîntului (de exemplu, Metode în raze X pentru topografierea defectelor rețelei cristaline la materialele semiconductoare, pentru secția fizică, sau Limbajul poetic și versificație în secolul al XIX-lea, pentru filologie), au fost realizate teme de cercetare fundamentală și aplicativă, pe bază de contract, cu diferite Institute naționale de cercetare, Academii de științe, dintre care amintim:

a) Conexiuni ale studiului spectral al operatorilor liniari cu stabilitate și stabilizabilitatea proceselor evolutive liniare, cu aplicații practice în fizică, geodezie și matematică; b) Noul atlas lingvistic pe regiuni. Crișana, la filologie; c) Optimizarea conducerii și planificării în agricultură, în profil teritorial, cu mijloace de prelucrare automată a datelor, la Științe economice; d) Teoria și practica optimizării modelelor în formarea personalității multilaterale dezvoltate prin intermediul factorilor socio-culturali-educativi, la centrul de științe sociale. Merită să menționăm că s-au realizat unele lucrări cu caracter aplicativ în vederea sprijinirii procesului instructiv, dintre care amintim: Gramatica contrastivă esperanto-română, la filologie și Transpunerea pe calculator a fișierului Bibliotecii Universității, la secțiile de matematică și informatică. De asemenea, în cadrul colectivelor mixte, au fost realizate și următoarele teme: Perfecționarea compilatoarelor conversaționale pentru limbajele ASSIRIS și FORTRAN (secția informatică), Implementarea de echipamente automate de calcul (la Științe economice).

2. Modalitatea principală, și de mare eficiență, rămîne, în continuare, aceea a cuprinderii în colectivele mixte de cercetare, despre ale căror realizări am vorbit mai sus.

3. Dacă răspunsul se cere categoric, este NU, iar dacă ne raportăm la cercetare ca rezultat al unei munci colective, răspunsul este DA. Cercetarea studentescă înseamnă ucenicie în cercetare și, ca orice ucenicie, în această activitate, trebuie să se rezolve probleme adecvate acestui stadiu. De aceea, nici nu se poate pune problema independenței totale în cercetare a studenților. Ei își desfășoară activitatea de cercetare în cadrul temelor de cercetare ale catedrelor de specialitate, prin muncă, cot la cot, cu cadrele didactice, dascălii lor. De altfel, nici nu poate fi decât așa deoarece cercetarea modernă nu se concepe decât ca o cercetare în echipă. Este normal atunci să nu existe echipe de cercetare formate, în exclusivitate, din studenți. Acesta este rostul colectivelor mixte de cercetare. Pe de altă parte, studenții trebuie să stimulați în activitatea de cercetare și dirijați spre formarea unui mod de gândire propriu în domeniul respectiv. De aceea, și cred că aici intervine măriștrii conducătorului, o bună metodologie a cercetării trebuie să ducă la desprinderea unor porțiuni mici din tema de cercetare, pe măsura posibilităților și la nivelul științific al studenților, care să fie încredințate, în întregime, lor. Acesta este sensul în care trebuie înțeleasă independența studenților în cercetare.

4. Orientarea cercetării viitoare va duce spre mărirea eficienței sale, în scopul unei mai depline valorificări, atât prin impulsivitatea unor domenii ale cercetării fundamentale, care prezintă perspectiva aplicării în economie, industrie, viața socială etc., cât și prin aplicarea imediată a rezultatelor cercetării în cele mai moderne ramuri industriale.

5. Dificultățile sînt legate, mai ales, de documentare. Ele pot fi depășite numai prin înființarea unui serviciu centralizat pe țară, care să fie capabil să asigure procurarea rapidă a oricărei informații științifice. Numai așa putem fi în pas cu cercetarea științifică la nivel mondial. Toate acestea în situația în care, la ora actuală, nu se poate concepe o cercetare științifică serioasă fără bază de documentare completă constînd din publicații și reviste de specialitate de cea mai largă circulație mondială. Biblioteca noastră nu dispune de fonduri suficiente pentru achiziționarea tuturor acestor materiale necesare, iar ceea ce s-a încercat pînă acum cu ajutorul schimbului de publicații ale Universității, este încă insuficient...

Institutul de medicină

1. Am înregistrat o serie de progrese pe linia atragerii unui număr cît mai mare de studenți în munca de cercetare preocupîndu-ne, în același timp, și de ridicarea nivelului calitativ-științific al lucră-

Problemele cercetării studentești, în lumina documentelor de partid, se înscriu la loc de frunte în ansamblul preocupărilor studentești. În acest context, în toate institutele de învățămînt superior timișorene, se fac eforturi susținute pentru a asigura o bază materială dintre cele mai bune acestei activități, corelată cu o serie de activități menite să atragă un cît mai mare număr de studenți, din toți anii de studii, în activitatea de creație tehnică. Este o preocupare constantă din partea asociațiilor studenților comuniști, sub conducerea organelor de partid și în strînsă conlucrare cu conducerea institutelor. Ancheta noastră, privind cîteva aspecte din activitatea de cercetare studentească, i-a avut ca interlocutori pe tovarășul conf. univ. dr. Dumitru Gașpar, secretar științific la Universitate, tovarășul prof. univ. dr. doc. Louis Turcanu, prorectorul Institutului de medicină și pe tovarășul prof. dr. Ștefan Romoșan, rectorul Institutului agrozoologic.

1. Ce realizări deosebite a adus anul universitar 1978-1979, în domeniul cercetării științifice în Institutul dumneavoastră?
2. Care sînt modalitățile concrete de antrenare a unui mai mare număr de studenți în sfera cercetării științifice și ce s-a realizat efectiv în institut?
3. Stabiliți coordonatele contribuției studentești în ansamblul activității comune de cercetare cadru didactic-student. Considerați că se poate acorda un credit mai mare cercetării în exclusivitate din partea studentului?
4. Care sînt obiectivele cercetării în acest an universitar?
5. Ce greutăți considerați că mai întâmpină încă cercetarea științifică și ce modalități de a le depăși preconizați dumneavoastră?

rilor prezentate. Rezultatele frumoase obținute de studenții noștri cu prilejul celei de-a XIV-a Conferință Națională a cercurilor științifice studentești, secțiunea știință medicală, organizată și găzduită de Institutul nostru (trei din cele șapte premii I), precum și rezultatele secțiunilor de comunicări științifice ale cercurilor științifice studentești, au situat Medicina pe un loc fruntaș în domeniul preocupărilor pentru investigarea tainelor științei.

2. a) — Prevederea prin plan de învățămînt a unor ore destinate cercetării științifice și documentării.

b) — Începerea activității științifice din primul an de studii și continuarea temei științifice abordate și în următorii ani, sub diverse aspecte.

c) — În I.M.T. s-au luat măsuri de antrenare a unui cît mai mare număr de studenți în sfera cercetării, începînd chiar din anul I. există un plan științific de durată, se însușesc cele mai moderne (și atractive) tehnologii de investigație (microscopie electronică, imunologie, genetice, biochimice, biofizice etc.).

3. Cred că multor studenți ai anilor IV-VI li se poate acorda responsabilitatea cercetării științifice, în exclusivitate lor, și aceasta pentru că au deja cîștigată o maturitate de gândire medicală, un apreciazabil bagaj de cunoștințe, avînd posibilitatea utilizării celor mai moderne tehnologii de investigație. Ar trebui să se renunțe, acolo unde este cazul, la a limita activitatea științifică a studentului doar la simpla conspectare din literatura de specialitate, la studierea cazurilor clinice, la consemnarea descriptivă a unor trepte de observație clinică sau biologică.

4. În acest an universitar, iată cîteva obiective concrete spre care se îndreaptă cercetarea medicală însemnînd, sperăm, noi luminițe în constelația bogată a realizărilor de pînă acum:

a) Exploatarea imunității celulare în unele afecțiuni de autoagresiune.

b) Relația structură-funcție în stări patologice de metabolism.

c) Factorii de risc în patologia maternă infantilă.

d) Diagnosticul precoce și tratamentul corect al unor boli cu potențial invalidant.

e) Particularitățile anatomo-clinice și biologice ale unor afecțiuni cu extindere largă.

5. — Lipsa de armonizare a timpului destinat cercetării științifice cu activitatea științifică a cadrelor didactice și a laboratoarelor.

— Neurmărirea, longitudinal, a cazurilor cercetate, a temelor științifice.

— Activitatea izolată, individuală și nu în colectiv.

— Insuficiența colaborare interdisciplinară.

Înlăturarea acestor neajunsuri ar duce la o ameliorare sensibilă a cercetării științifice studentești, ar umple acele goluri care există încă, în folosul științei medicale, al nostru, al tuturor!

Institutul agronomic

1. Dintre problemele actuale ale agriculturii, căroră cercetarea științifică din institutul nostru le-a acordat atenție menționăm: crearea de noi linii și soiuri de grâu și orez, hibrizi de porumb, soiuri și linii de legume. Astfel, în rețeaua de stat pentru încercarea și omologarea soiurilor au fost introduse șase linii de grâu care au dat sporuri de producție de peste 25 la sută și de proteină de 15-18 la sută mai mare față de soiurile raionale de asemenea, au fost introduse în cultură trei soiuri noi de orez. În aceeași perioadă au fost elaborate și perfecționate tehnologiile de producție la diferite culturi, s-au stabilit măsuri de prevenirea și combaterea dăunătorilor și bolilor la plante, ameliorarea solurilor cu fertilitatea redusă, s-a făcut zonarea și profilarea producției agricole, optimizarea activității de conducere cît și organizarea unor unități agricole din cadrul consiliilor unice agroindustriale de stat și cooperatiste.

În zootehnie s-au continuat activitățile de coordonare a programelor de ameliorare a raselor de animale, s-au propus măsuri pentru prevenirea și combaterea unor boli la animale în condițiile producției de tip industrial. În acest sens s-au obținut rezultate bune în realizarea programului de ameliorare a rasei Bălțată românească din zona de vest, formarea metisului tetrasial porcîn; s-au stabilit parametrii fenotipici și genotipici pentru principalele însușiri morfoproductive la rasele locale de ovine și crearea unei populații de oi cu însușiri productive superioare, s-a realizat prepararea de concentrate gamaglobulice și utilizarea lor în protecția specifică și nespecifică a tineretului taurin etc.

2-3. În cercurile științifice și în activitatea de cercetare au fost antrenați 550 studenți de la Facultatea de agronomie și 812 studenți de la Facultatea de zootehnie și medicină veterinară.

Studenții anilor mici I și II au fost cuprinși în colective de cercetare alături de studenții anilor mari pentru a exista o continuitate în activitatea de cercetare, iar studenții din anii III și IV și-au desfășurat activitatea în cadrul tematicii contractate, alături de cadrele didactice.

După cum a rezultat din experiența unor colective de cercetare, studenților li se pot încredința chiar părți din tematica de cercetare a disciplinelor. Activitatea acestora a dat rezultate bune, atunci cînd întreaga muncă de cercetare s-a desfășurat pe baza unui plan real, bine îndrumat și controlat.

Atragerea studenților în activitatea de cercetare științifică se face cu ajutorul asociației studentești, pe cercuri de cercetare, iar pentru studenții din anul III și IV este rezervat timp prin programul orar pentru activitatea de cercetare.

Mergîndu-se pe această linie, în institutul nostru s-au creat colective mixte de cercetare, în special în jurul disciplinelor de profil. Studenții din aceste colective contribuie la rezolvarea unor aspecte ale temelor de cercetare. Efectuarea lucrărilor de cercetare determină pe studenți să se pregătească temeinic pentru producție, înarmîndu-se cu tenacitate, punctualitate, precizie în muncă și multe cunoștințe profesionale. Studenții cercetători finalizează activitatea lor prin întocmirea proiectului de diplomă, a unor referate științifice, publicații etc.

4. Vizita la cel mai înalt grad cu care am fost onorați are o profundă semnificație pentru noi, prilej de reflexie asupra drumului parcurs și de acțiune pentru viitor în domeniul învățămîntului, cercetării și producției.

În acest sens vom acționa cu perseverență în vederea creerii de noi soiuri și hibrizi de plante, în ameliorarea unor rase de animale, în elaborarea și introducerea unor tehnologii în cultivarea plantelor care să permită obținerea de producții mari, în creșterea eficienței economice a activităților în domeniul agriculturii.

Temele noastre de cercetare, atît cele realizate cît și cele în curs de realizare, răspund unor cerințe importante pe care le ridică agricultura, în special în partea de vest a României.

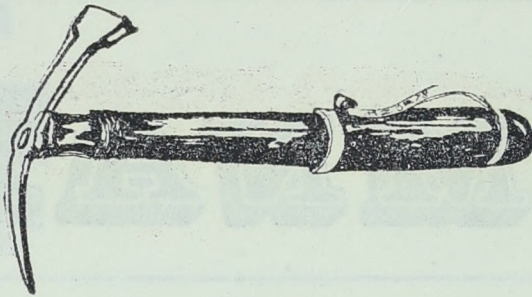
5. În actuala structură a planului de învățămînt agricol studenții nu pot întotdeauna rezolva integral teme de cercetare științifică, timpul lor pentru activitatea de cercetare fiind limitat și ca urmare nu pot participa la toate fazele experimentale, de laborator și analiză a rezultatelor.

În acest sens este necesar să se îmbunătățească calitatea activității de cercetare și să existe o mai strînsă legătură între planul de cercetare al cadrelor didactice din institut cu cel al studenților.

În viitor antrenarea studenților trebuie să fie mai atentă, permanentă și făcută cu mai multă pasiune.

Realizarea unor cercetări din timpul studenției în unitățile agricole și finalizate prin lucrările de diplomă se recomandă să fie continuate apoi în aceleași unități, după terminarea facultății.

Grupaj realizat de:
IOAN MORAR, DANIEL BUMB, RODICA STOIE

„Cucerirea inutilului”

Acolo unde cerul și pământul se întâlnesc, într-o primă atingere, pe crestele munților, se-ninde o lume sălbatică și misterioasă, de roci, înepeni și pini singuratici, a cărei măreție și fascinație, n-o pot realiza decât cei ce se-ncumetă să înfrunte pereții de stîncă.

Despre această înfruntare, despre alpinism și tentația muntelui îmi vorbise Anca Mărușcă (Construcții, anul III), într-o seară de iunie, în curtea încadrată de viața de vie, unde citeva perechi de dansatori se roteau în ritmul unui vals. Anca îi privea cu tristețe... deși trecuseră trei luni de la accidentul suferit în Bucegi, și-o lună de cînd i-a fost scos ghipsul, piciorul nu se vindecase complet încă. Muntele, ca oricare mare iubire, ca orice pasiune, își revendică tributul în sacrificiu. „Cucerirea inutilului”, cum numea Terray alpinismul, nu înseamnă doar pitoresc, peisaj. El este și-o încercare, nu atât a forței fizice, a musculaturii, cit a nervilor și voinței — lupta cu colțurile de stîncă, cu piatra care alunecă, ploaia și gheața și, mai ales, lupta cu tine însuși. Cînd corpul ți-l simți secăt de vla-

gă, cînd puterile ți s-au scurs parcă în stîncă, îți repeși în gînd: trebuie să continui încă un pas, și încă unul, poți învinge, omul poate învinge și muntele. Și aceasta-i satisfacția supremă.

Nu e ușor s-o întîlnești pe Anca: în timpul săptămîinii e mereu ocupată, grăbită, iar simbăta și duminica luîndu-și echipamentul, rucsacul, își urmează chemarea. A cucerit Făgărașul, Bucegu, Retezatul, Rodnei etc. De doi ani practică alpinismul, dar consideră că pentru statutul de alpinist, mai are de trecut „examele”. Te poți numi cu adevărat alpinist, abia după ce-ai trecut prin toate încercările la care te supun munții: să-ți fie teamă, să te-ncerce spaima, să te surprindă gerul pe traseu, să-ngehi în regrupări, să te-nndoie corzile, să n-o poți lua nici în sus nici în jos, să cazi în coardă — cu toate acestea să continui.

Și totuși... pentru ce? De ce să accepți un risc ce-ți poate deveni într-o zi fatal? Poate pentru că muntele înseamnă căutare, aspirație. Din ceața plumburie a înălțimilor, se întrevăde un pisc alb, înzăpezit, care te obsedează, te atrage cu o putere irezistibilă. Muntele își refuză condiția banală, de-a fi doar o creație a erelor geologice — privindu-l, verticalitatea stîncii se transformă într-o imensă sete de absolut.

Studentii Secției de Arhitectură au, fără îndoială, un statut aparte în perimetrul vieții universitare. Neîntreruptă căutare a noului și frumosului se concretizează în proiecte care vor schimba fața localităților țării. Oare ce gînduri, ce preocupări, ce planuri își fac „arhitecții”, aflați în pragul terminării facultății? Să-i ascultăm împreună:

GHEORGHE MUNTEANU: „Mi-ar place să lucrez în cercetare-proiectare, poate la INCERC, pe care-l consider un institut foarte serios. Mă tentează împletirea arhitecturii cu ingineria tehnică. În calitate de arhitect, din controversata dualitate funcționalitate-formă, aș opta pentru funcționalitate. Ea dictează, determină forma. Poate mai avem mult de învățat din arhitectura veche și mai ales această adaptare a formei scopului propus. Linia Templului egiptene, construite în trepte contrastul cu arcurile dunelor de nisip — de aici încîntarea formei — care îți dădea senzația de măreție, autoritate, putere, adică tocmai ce se urmărise, forța de-a intimidă de a supune. În construcțiile moderne, pe plan mondial, își face tot mai mult loc formalismul. Putem lupta însă împotriva lui. Monotonia elementelor orizontale și verticale poate fi învinsă prin folosirea elementelor oblice, cubul și paralelipipedul pot fi înlocuite cu octaedrul și sistemul hexagonal”.

Intre formă și funcțiune

RICHARD SILLER: „... captivant e contactul cu oamenii, oameni noi, mai ales în concepții și educație, apoi conclucrarea, spiritul de echipă. Posibilități de afirmare există, dar există și mult conservatorism, uneori o idee pătrunde destul de greu de pe planșetă pe terenul de construcție. Vise? Sînt frumoase mai ales cînd rămîn la fața de vise. Realitatea îmi mai temperează elanul. Căci arhitectura are un pronunțat caracter social, cere clarviziune, omenie și mult simț practic. O dorință: o îngemănare a sculpturii cu arta plastică și... multă, multă culoare, desigur nu ca la bal mascat. Mediul nostru este cîteodată așa de incolor, cît îți vine să-ți amînești că anumite culori stimulează inteligența...”

ION PAVEL: „Regretul meu, și cred că și al mai multor colegi, este legat de imposibilitatea de a putea continua pregătirea în anii IV, V și VI ai Institutului „Ion Mincu” din București. Mi-aș dori, înainte de toate, să am colegi la fel de buni și înțeleghători în viitorul colectiv de muncă și cercetare, sau în atelierul de proiectare în care voi fi repartizat. Ne-ar stîmula, cred, tineretea colectivului. Visez să abordez teme cît mai diverse, în care să-mi las mărca o picătură din punctul meu de vedere, în baza unui argument solid. Sper că voi putea continua analiză problemelor de arhitectură populară, să pătrund mai adînc în descifrarea spiritului omului simplu din popor, să descopăr și să-mi însușesc simțul său abil în stabilirea și realizarea proporțiilor. Răspunsul la întrebare l-aș finaliza printr-o apreciere la adresa arhitecturii. Arhitectura este imaginea cea mai perfectă a armoniei, unitare, în care simbolul și utilul, totul și amănuntul, materia și concepția, omul și proporția, sufletul și ritmul, se regăsesc în armonie”.

MIRCEA MOLDOVAN

Un om... mai multe idei

Pentru faptul însă că m-am oprit la unul anume, și pentru că acest om este student, are chiar foarte multe idei, să-l cunoaștem: se numește **Zoltan Kiss** și este în anul IV E.T.C. Numele lui pentru mulți nu este nou: l-au citit în broșurile cu prezentarea lucrărilor la sesiunile de comunicări științifice, l-au citit printre evidențiații concursurilor „Traian Lalescu”, și a auzit mereu din gura colegilor lui: „are omul asta niște idei...”. L-am căutat ca să aflu, direct de la el, gînduri, fapte, felul în care își valorifică spontaneitatea intelectuală și, alături de aceasta, cum și cît muncește, pentru că am înțeles că munca lui este o pasiune la care nu va renunța niciodată. Pasiunea aceasta de fapt cu rădăcini vechi: „înainte de studenție, în timpul anilor de liceu am luat contact mai strîns cu problemele electronicii, lucrînd la realizarea unor montaje, unele din ele proiectate chiar de mine; de asemenea, m-am străduit să-mi însușesc cît mai mult și cît mai bine din metodele și „simțul” de depistare a unor defecte, a deparării. Tot în această perioadă, am început să învăț (începînd din anul I de liceu) programarea calculatoarelor, în special a calculatorului FELIX-256. Această a doua „specializare” se dovedește extrem de utilă acum, și sper să fie utilă și activității mele în istor”.

Am înțeles că toate acestea l-au ajutat la întemeierea unei bune experiențe, care acum, în timpul facultății, e un ajutor foarte bun în însușirea cunoștințelor teoretice și practice. Dintre realizările concrete, un program de calcul al valorilor și vectorilor proprii ai unei matrici. Lucrarea a fost concepută de el în cadrul activității Cercului științific studentesc de analiză numerică, prezentată și premiată apoi la sesiunea de comunicări științifice a studenților. Această problemă, cu aplicații practice, a dus la participarea sa la un contract al Catedrei de electroenergetică.

Acum, lucrează la un contract al Catedrei de Energetică și activează în cercul „Programe pentru prelucrarea numerică a semnalelor”, din cadrul Catedrei de electrotehnică și Măsuri.

După 8 ani de experiență, după diverse limbațe de programare învățate, cunoașterea detaliată a sistemului de operare al calculatorului FELIX-256, l-a ajutat, așa cum singur mărturisește, la realizarea unui scop, care justifică orice efort, la depistarea erorilor, uneori foarte ascunse sau înșelătoare, și eliminarea lor. „Din păcate nu pot să afirm că documentația ce am avut-o a fost suficientă, așa că a trebuit să recurg la listarea unor programe ale sistemului pe hîrtia imprimantei, pentru ca prin descifrarea acestora să cunosc mai bine posibilitățile oferite de ele, menționate uneori incomplet în documentația care îmi este accesibilă”.

Problema care-l preocupă în prezent, aparține, desigur, tot domeniului electronicii: prelucrarea numerică a semnalelor. Kiss Zoltan are, deja, un număr destul de mare de programe, cîteva catalogate într-o bibliotecă (la C.C.E. al I.P.T.), prin care, utilizînd un artificiu, a reușit să scadă din numărul de calcule efectuate, comparabil cu algoritmul uzual.

„Mă pot pronunța mai greu cu privire la planurile mele, dat fiind că faptul că electronica se dezvoltă așa de rapid, înțit nu este exclus să apară domenii noi, care să capteze preocupările celui interesat pe tîrîmuri care azi sînt, încă, nebănuite”.

LIA LUCIA PETRIC

EVENIMENT

TIMIȘOARA
25.11.1979

Duminică, 25 noiembrie, Casa de cultură a studenților din Timișoara. Ediția a II-a a concursului tematic bial „Dia-Ton” a reunit, în sala 103, concurenți din 4 centre universitare: Iași, Tirgu-Mureș, Cluj-Napoca și Timișoara. În atmosfera propice întrecerii, creată de excelența organizare asigurată de Cercul foto „Iris”, s-au derulat prin fața spectatorilor 19 montaje dia-ton. Iată și premiile: Secțiunea Reflectarea vieții universitare:

„In memoriam: Leonardo da Vinci” — montaj avîndu-i ca protagoniști pe studenții de la secția de Arhitectură a Facultății de construcții, surprinși în cadrul expoziției anuale realizate cu prilejul examenului la „Studiul formei”. Autorul, studentul Sandor Kovats, anul IV la secția Fizică a Facultății de științele naturii din Timișoara, a realizat cel mai bun montaj al său, promișînd o evoluție viitoare ascendentă (premiul I).

„Cotidiene” — montaj surprinzînd aspecte din viața de zi cu zi a studenților mediciști din Tirgu-Mureș, un montaj mai puțin realizat, dar oferînd o imagine de ansamblu asupra preocupărilor studențești (premiul III).

Secțiunea montaj dia-ton didactic:

Un montaj despre evoluția aparatului dento-maxilar (al cărui nume ne face să rămînem cu gura sucită!), realizat corect de studenții stomatologi tirgu-mureșeni (premiul II).

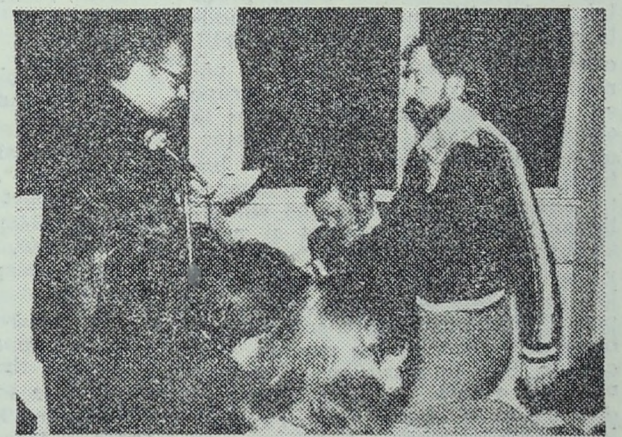
„Tradiția veselă” — montaj realizat în cîmîtirul vesel de la Săpînța, despre continuitatea unei tradiții inedite ca tematică, despre un creator popular valoros și inspirat. Sandor Kovats mai adaugă, astfel, un nou premiu (al III-lea).

„Studiu de portret”, realizat de studenții ieșeni este inegal realizat, deși ideea merită a fi abordată cu toată atenția (mențiune).

Secțiunea — Montaje la liberă alegere:

O secțiune care a produs destule satisfacții artistice, mult aplaudată.

„Studii de culoare și lumină”, un montaj care ne arată un Iosif Berwanger la valoarea care l-a făcut cunoscut, un montaj valoros prin dificultatea realizării, prin acuratețea imaginii, prin perfecta sincronizare a sunetului cu imaginea prezentată. Un simț artistic deosebit, momente de reală satisfacție pentru fiecare spectator (Marele premiu al concursului).

„Balet”-ul lui Radu Igazzag, student la Arte plastice la Cluj-Napoca, a fost, poate, cel care a adus spectaculosul în tehnica fotografică. Mergînd pe o temă care îi servea cu putere unor idei artistice, autorul a realizat un montaj cu o tensiune internă proprie, transmișînd spectatorului emoții artistice deosebite (premiul I).

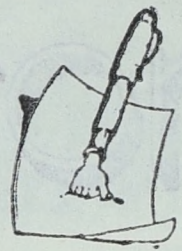
„Protest” — premiul I și premiul special al revistei „Forum studentesc”. Montaj realizat de studentul columbian Germán Mesa, anul IV Matematică, la Cluj-Napoca, revelația acestui concurs. Un montaj zguduitor vorbind despre pace și înțelegere între popoare. Foarte promișătoare și imaginile din celelalte montaje.

„Lumină” (premiul II — Tirgu-Mureș), „Avînt” (premiul III — Tirgu-Mureș) și „In cursă” (premiul III — Sandor Kovats) au întregit lista laureaților acestei ediții. Diplomele speciale acordate cercurilor foto „Iris” (Timișoara) și „Universitatea” (Cluj-Napoca), consfințesc o muncă pasionată, continuă, o mare dragoste față de arta fotografică.

Să nu uităm pe cei 4 membri ai juriului, artiști cu vechi state de serviciu, care au adus în fața spectatorilor nu numai experiența lor teoretică dar și cea practică, concretizată în montaje demne de adevărate lecții de dia-ton. Și o premieră: diaporamele, un mare pas înainte în tehnica dia-tonului.

G. C.

CONSEMNARI

ÎN LUPTĂ CU „FOLCLORUL” PENTRU O FĂRĂMĂ DE LINIȘTE

Trec anii nebuni ai tinereții... Studentia se destramă ca o emblema mincată de molii semănând cu un amalgam de idile, decepții și împliniri înmănunchiate într-o coroană de flori de „nu mă uita”. Și când deschizi ochii mari, te deștepti în anul ultim, colecționând regrete. Și atunci, abia atunci pricepi cuvântul fatal al despărțirii și cați să te mai adapți din acest neseat izvor de frumusețe, nebunie și înclinare: studentia îți măsoară pașii, îți cîntărești cuvintele, și gesturile, și realizezi amprenta anilor petrecuți în „Complex pe o cărare”, simțindu-te purtător al minunatelor obiceiuri studentesti. Folclorul acesta ambiguu, ce-adeuce a Babilon, te poate frapa și te duce la „Bănățeană” ca să sughiți în fața celor „4 berane pentru Palyse”. Te-nchiși în gând la muza pe care-o adorai încă din primul an. Aprinzi o „lulă” și-ncepi să râgi a disperare: „Tanto, tie-ti place banul / Te-ai iubit cu Răducanu / Și cu Munteanu II / C-au mașină amindoi...” O vezi aievea, printre perdelele de fum și aburi de vin fierț o codană cu ochii scînteind a dorință, în jeans de sus pînă jos, mișcîndu-și lasciv soldurile printre mesele înțesate cu tinerețe. Și trece-o Tantă, și-apoi încă una ca niște bărcuțe de hîrtie pe undele involburate ale fluviilor de bere. Între agonie și extaz, te dai de trei ori peste cap, o iei la trap printre mese, strigînd în gura mare că ai uitat să faci plata, ținînd drept maul Begăi pînă la romanticul pod „Michelangelo” și parchezi nestingherit la „Hercules”. Aici, slujitorii lui Bachus îți dau binete, ajutîndu-te să bați cuie în dalele pardoselii, care tremură parcă în lupta cu pămîntul care și-a propus să crape sub tine. Ferestrele mari, supuse la oboseală, vibrează pe note: „Aseară mi-am vîndut paltonul / Cu babacii m-am certat / Mi-am amănat vestonul / De la cursuri sînt eliminat” „căci sînt student și n-am un ban în buzunar...” După cîteva petarde de Murfatlar ești torpilat de-a binelea ca o epavă cu prova zdrobită pînă te salvează un binevoitor care, deși e student, mai are un ban în buzunar, te împrimută cu o sută. A fi dator o sută de lei e ca și cum ti-ar da Papa de la Roma 2 lei pentru un iaurt.

M-am ridicat greoi de la masă și-am pornit firîș-grăbiș spre cantina 1 C. Cantina asta mofuroasă plutea parcă între incertitudine și adevăr. Cîteva studente ancorate la intrare mi-au zîmbit ridicîndu-mi moralul cu 50 la sută, făcîndu-mi creierul să vijie sub tremurul științelor abstracte. Sus am avut o revelație: „Cei care fac banda sînt de fapt niște cercetători infometați, se zbat pentru valorificarea superioară a resturilor menajere, iar noi le facem neplăceri”. N-am avut poftă de mîncare și ce aveam în mine, clocotînd încă, s-a spulberat cînd alături de mine, un tip critica Ministerul pentru „inițierea unor acțiuni de binefacere care se numesc codificat RE-RE”. N-aveam loc nici aici. Afară, norii se zgîiau u-mili la o lună știrbă și vîntul tremura nefiresc eternul praf al Complexului. Bătrînul „Nufăr” nu mă atrăgea în seara asta, n-aveam chef de pâlăvrăgeală, așa că am fixat cirna vest-sud-vest, navigînd încet înspre casă, ocolind bălțile pe care le tot salută de vreo 4 ani și ceva, evitînd să-mi bag piciorul în

ele, iar ele îmi zîmbesc timpite și turburi ca niște ochi de complexozaurian.

În fața la căminul 8 m-așteaptă o bucurie: „folclorul studentesc” îmi trage două palme pentru insolentă, îmi întinde o sticlă cu tequilla și-mi strigă în urechi: „Hai și tu cu noi!”, iar eu „Hai!”. Aici la „8” se sărbătorează în requiem, o onomastică. Tineri și tinere strigă pe voci hodorigite, pudici sau impudici, reali sau ireali, treji sau beți, dar înlănțuți într-o euforie a tinereții. Iar versurile lor ar fi gonit menestreliei din apele nordului pînă pe tărîmurile Groelandei și atunci Tristan și Isolda n-ar fi fost nici măcar strămoșii lui Romeo și Julieta, iar Tanța și Costel și-ar fi ocupat nestingheriți tronurile lor în istoria amorului universal. Căci dialogul muzical este sublim: Ionel Ionelule Nu mai bea băiatule / Ionel, Ionelule / Fiindcă te rînd fetele... — Pentru tine Mărioară / Am pierdut doi ani de școală / Și-oi mai pierde încă doi / Să ne iubim amindoi”. Euforia împiedică să se constate că prin aceasta se depășește orice regulament universitar. Între timp, toată adunarea asta răgitoare bagă în sperietea fetele de la 8 și trezesc spiritul sportiv al bărbatilor de la 9 care încep galeria pentru desemnarea, într-un top original, a celui mai puternic răcnitor: „Emiliaaa!”.

Într-un tîrziu se lasă liniștea oboșitoare și nestatornică. Mai tremură-n aer, ici și colo cîte un ritm african, dar oricum ora înaintată își cere drepturile ei la picătura de tăcere Totul decurge normal pînă ce noaptea adîncă se zguduie de strigătură:

— „Mai plouă, mă?!”
Nu răspunde nimeni, se mișcă doar perdelele de la geamuri. Vocea repetă și mai înfocat: „— Mă, mai plouă?”. Un geam se deschide c-un pocnet de netrimitea de rigoare. Răspunsul celui care cere ploaia vine, însă satisfăcut: „— Așa mă, răspundeți la apelul de seară!”.

Mai latră cîte-un ciine pînă în zori, se mai deschid ușile căminului și la ore tîrzii cînd ceasurile arată cu limbile lor otrăvite că e timpul să mergem la cursuri. Cam așa se poate petrece o zi pe meleagurile speranței și-ale bucuriei, ale tinereții fără bătrînețe. Complexul nu se complexează niciodată, el rămîne inventiv și obraznic, înconjurat de aureola veșnică a „folclorului” său. Poeziile și cîntecele, birfele și cîmiliturile, baladele și obiceiurile rămîn un neseat izvor ce-și varsă esența în inimile atîtor rapsozi.

Iar după atîta muncă de creație, atîta agitație și atîtea nebunie, cum vrei să ajungem dimineața la cursuri? Ori vrei să ne tăiați și fărîma de somn ce ne-a mai rămas?

N. R.: Radu a închipuit o lume care poate (și există, uneori) să fie o imagine a Complexului studentesc, în serile sale de veselie. Cert este că, indiferent de situația profesională, de felul în care ne respectăm programul de muncă și odihnă, există în fiecare student o dragoste nespūsă pentru minunatele cîntece ale studentiei, dragoste ce răbufnește în voci cristaline în orice moment de respirație.

Pentru duminică seara, o discotecă și un tub de saliform

Seara, cînd încep undele de întuneric să-și desfășoare faldurile, te-apucă un soi de amețală nostalgică și-ai porni aiurea pe străzile înțesate de umbre. După ce te bate vîntul, ori ploaia, sătul de promenadă autumnală, cauți exuberanța, tinerețea și nebunia, trîgînd către ferestrele aburite ale discotecilor. Printre petele de lumină crudă și-n întuneric misterios, furnicările astea mișcătoare par oaze de viață și speranță. Îți pierzi în buzunare, printre chei și fise de telefon, melancolia asta searbădă și sficoitoare, pentru a te adapta suvoiuului tinăr care cade în cascade peste ritmurile frînte și furibunde.

Aici, la cantina 1 C, din ușă-mi zîmbește prietenul meu Aurică:

— Noroc babule, dai și tu pe la noi?
— Noroc Palyse, zic eu și-i întind mîna înghetată.

— Hai aruncă-te-n horă să te dezmorești căci poate-ți vine cheful să notezi și tu ceva în carnetul ăla jerpelit.

Lumea pare cuprinsă de o beție furibundă. Vrăjitoarea Donna Summer îi chinuie făcîndu-i să-și dea ochii peste cap, să tremure ori să bată mătănii. Nici iluzionistul Eric Clapton nu se lasă mai prejos strunindu-și chitara într-o demență ce vrea să împrăștie sublim, pentru ca apoi, într-o clipă de clemență, Abba să-i lase într-un respiro, presărat cu îmbrățișări și unduiri feline.

Aurică oprește muzica și orga de lumini anunțînd cu vocea sa gravă:

— Concurs de dans! Vă rugăm să vă înscrieți!

Lumea se-adună electrizată, iar cele 9 perechi, privindu-se a concurență, încep să-și etaleze stilurile. La proba de dans popular românesc, un cetățean străin ce studiază în Timisoara împrăștie admirație în jur. Probele grele obligă, juriul și perechile concurențe sînt încordați, se schimbă priviri ostile. Locul fîtii este cucerit de perechea „Aurică” care cîștigă o sticlă de CINZANO, plină ochi cu ceai de sunătoare. Locul doi: un pachet de țigări Marlboro în care se găsește, desigur, o ponologie de cîteva pagini împotriva fumăturii. Locul trei i se acordă o melodie la alegere. După divertismentul acesta țesut cu omor, tinerii se pun din nou la muncă și, mai mult sau mai puțin desculți, o pornesc pătimaș pe cărările muzicii. Eu o pornesc încetinel spre alte culcușuri ale cîntecului și dansului tinerece.

Scăpat din furnicarul de la 1 C, la „Disco-35”, aflată în subsolul ASPC-ului, mă simt mai în largul meu. Doar cîteva perechi se leagănă pe-un șert de sală, lăsîndu-mi loc să declanșez rapid o conferință de presă cu organizatorii Nicu Ștefan, Dușcu Marincaș, Vasile Dănăilă și Dumitru Popa:

— Unde-s „boierii”, aici nu dansează nimeni?

— Nu, îmi zic ei amărîți făcîndu-mă să-mi întăresc convingerea că nu am dat în „orbul-găinilor”.

— Văd. Aveți greutăți cu furnizorii?

— Nu, muzica-i la zi, avem două orgi de lumini, afișe fosforescente, instalație perfecționată.

— Vă lipsește publicitatea — zic eu, și-i apăs pe nas pe colegul meu „Mafi” care mi-ar înfige o bere ca să fac puțină agitație în jurul problemei cu participarea.

Mi se face frică de pustietatea de aici și dau să intru la Universitate. Sînd însă slab cu memoria aflu de la portarul de serviciu că aici nu se ține de mult timp discoteca (N.R. Între timp au apărut, peste tot, afișe cu redeschiderea discotecii în cauză). Mă gîndesc, pe drumul întoarcerii, la mediciniștii care și-au pus în gînd să producă febră musculară doritorilor de muzică, deschizînd o nouă discotecă, într-o sală ceva mai încăpătoare.

A mai rămas Casa de cultură a studenților unde, ca de obicei, este o infuzie de tinerețe. Nu mi-am putut croi drum pînă la „boss”-ul ce trona la masa disc-jockey-ului, dar am plecat mulțumit că, într-o seară de duminică mofuroasă, studenții-și întrețin condiția fizică într-o atmosferă fierbinte.

RADU-MATEI TODORAN

PE URMELE CLUBULUI DE CĂMIN

Într-un articol publicat în numărul 16, din anul 1975, sub titlul „Clubul de cămin — o himeră” se punea problema existenței, sau mai bine zis a inexistenței, cluburilor de cămin în cadrul raidului efectuat în cîteva cămine studentesti din centrul nostru universitar am constatat, nu fără părere de rău, că problema este, încă de strictă actualitate.

Viața agitată a studentului, marea cantitate de energie nervoasă pe care o consumă, face necesar ca puținele clipe pe care le are la dispoziție să și le petreacă într-un mod cît mai plăcut.

Clubul de cămin ar fi tocmai acest mijloc oferit studentului de a-și mai descreți fruntea, unde poate să citească și alte cărți decît cursurile, unde poate să urmărească o emisiune T.V., unde poate juca șah, remy, etc.

Am cerut părerea președinților comitetelor de cămine, de ei depinzînd în mare măsură realizarea unor astfel de obiective dacă ar exista mai multă inițiativă și mai puțină comoditate. Opiniile au fost la fel de diverse ca și numărul interlocutorilor. De exemplu la Căminul 15 C, „Clubul” era plin cu fel și fel de materiale și era încuiat. Responsabila cu agitația vizuală ne spune că „deși eu am copiat programul de activități nu știu ce este, ce a fost și ce va fi” (Erdei Alice).

Studentii din anii mai mici reclamă lipsa timpului liber, deci exclud ideea unui asemenea club. La Căminul 2 M.V., Sirbu Vasile ne explică că nu are nici un sens să ia atîtea materiale pe răspunderea sa cînd vor rămîne nefolosite. La căminele 21 C, 9 C, 8 C, cluburile sînt de fapt o sală de lectură, cu un televizor.

Dintre toate căminele vizitate numai Căminul 9 C a avut cîndva o bibliotecă, desființată fiindcă cărțile erau depășite.

Rezumînd, putem spune că la nici un cămin nu există un club studentesc care să corespundă acestei nomenclaturi. Nu știu dacă aceste păreri ale președinților corespund cu părerile masei de studenți din cămine. Timpul rămîne, probabil, să rezolve această problemă spi-noasă.

Lucrul care ne doare este însă că cluburile de cămin au fost și au rămas, o himeră.

VALENTIN DAVID

Să nu ne fie cu supărare

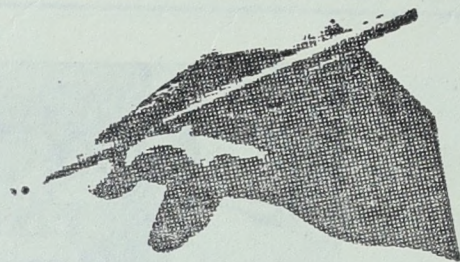
La căminul 18 C, o supărare justificată a mai multor familii de locatari persistă de mai bine de două săptămîni, în ciuda unor sesizări repetate ale președințului de cămin, studentul Ioan Demeter, adresate administratorului și de la el, mai departe, pînă... Obiectivul acestei supărări îl constituie „conductele de apă defecte și consecințele acestui fapt — igrasie în unele camere și lipsa apei curente, în altele. Reparațiile ar trebui începute din bec, dar acolo lipsește un bec și, neavînd cine să-l procure, constructorul refuză să lucreze pe întuneric”. Igrasia n-ajunge la camera administratorului, apă curentă are, așa că s-a spălat pe mîini în problema amintită așteptînd probabil ca (alt) cineva să facă lumină în această situație.

Și mai au un necaz căminiiștii de la 18 C, „nu există portar de noapte, ieșirea și intrarea în cămin făcîndu-se fără probleme”.

Rugăm factorii vizafi să aibă într-o mai atentă vedere căminul cu pricina spre a-i alunga din preajmă negura supărării.

DANIEL NASTURESCU

Puncte de vedere

Vreți să ne întîrim sîmbătă seara?

Sîmbătă la ora 14 trecute... fix, tot studentul se îndreaptă spre cîmin, spre casă, spre gară, gîndindu-se cum să valorifice, în mod cît mai plăcut, după-amiaza și duminica liberă pe care o au la dispoziție. Unora le place însă, să-și petreacă o după-masă lingă eprubete, motoare, planșe sau chiar în sala de curs. De aceea, sîmbătă, la orele 14 trecute... fix, sau la ore mai tîrzii (16, 18), următoarele grupe de studenți (asta doar în ce privește Facultatea de mecanică) și-au dat întîlnire pe baricadele studiului: **Laborator de chimie:** grupa 18 MH și grupa 19 MH (orele 16-18 și 18-20); **Laborator de chimie și Desen tehnic,** grupa 31 UT (orele 14-16 și 16-20); **Desen tehnic,** grupele 21 și 22 MT (orele 16-20); **T.D.R.,** anul IV A, T.C.M., orele 16-20 **Laborator** (peșeme Timpul Destinat Relaxării — în traducere); **Laborator de M.L.M.F.,** anul III E, grupele 22 și 23 M.F. (orele 14-18); **Rezistența materialelor** și respectiv **Desen tehnic,** anul II B, grupele 9 și 10 (orele 16-19).

După cum se observă, apar și laboratoarele de chimie. Sîntem convingi că și la Facultatea de tehnologie chimică am fi întîlnit aceeași situație. Aici există o adevărată tradiție a după-amiezii de sîmbătă petrecută în laboratoare.

N.R.: Am considerat necesară această enumerare pentru a vă scuti de nemulțumirile pe care le-ați fi simțit dacă vă venea ideea de a-i căuta în altă parte pe acești studenți „fericiți”. Mai bine căutați-i pe autorii acestor inedite programe de studiu. Poate vă pot spune multe lucruri utile despre felul în care își petrec ei sîmbăta după-masă!

REDACTIA

Accente

IN SPATELE UNEI UȘI CAPITONATE ÎN ALBASTRU 7 noiembrie, ora 16,30. Cîminul 1 Medicină. La poartă o studentă binevoitoare îmi arată direcția care duce la camerele studenților din anul I. Știam că au mult de învățat dar au probleme. Și una din ele este sala de dincolo de ușa capitonată în albastru. Este o ușa pe care scrie, conform inventarului din cîmin, „Sală de lectură”. O cameră în care pătrunzi relativ ușor dar ieși mai greu din cauza clanței inexistente. Sala este destul de mare și spațioasă, cu mese pentru

studiu. Totul nu ar fi trist, mai ales că nu e rău să stai cît mai mult într-o sală de lectură, dacă nu ar trebui să-ți aduci de-acasă scaunul și mătura. Căci pe locul scaunelor tronează imense cantități de resturi de mîncare. Și, colac peste pupăză, nu trebuie uitată nici pătura pe care s-o scoți din inventarul camerei pentru a te putea înveli cu ea în situația în care încălzirea sălii este insuficientă, iar geamurile nu se închid prea bine. Pentru rezolvarea acestor probleme, credem, este nevoie să se pătrundă în spatele altor uși capitonate de unde să se ia măsurile de rigoare! Pe noi nu ne interesează culoarea ușii ci rezolvarea acestei probleme a anului I de la Facultatea de medicină.

LORENA CRACIUN

„HIRTUTE PE ALEI/ SĂ LE-ADUNĂM, BOBOCEL...”

Pentru realizarea integrală a numărului de ore de muncă patriotică, stabilit de Comisia de resort de la Facultatea de mecanică, a fost lansată ideea ca fiecare grupă de studenți să efectueze muncă patriotică o zi pe semestru. Pentru grupa 28 M.R., anul I, ea a fost să fie în ziua de 7 noiembrie. La ora 8 a zilei, 30 din cei 31 de studenți erau prezenți la datorie. Întîrziia organizatorului acțiunii. Totuși, după sfertul academic, el a apărut sub chipul studentului de serviciu de la cîminul 9 C, teatru de acțiune al vastei operații. Studenții au fost repede înarmați cu o greblă, o mătură și un coș. Atunci s-a produs „deșteptarea”: bobocii au fost puși să curețe împrejurimile cîminului de frunze, hirtii și resturi menajere aruncate de colegii mai mari. Cu siguranță că treaba asta ar fi rămas și grupelor din zilele următoare dacă bobocilor nu le venea „ideea” de a strînge murdăria și cu mina. Apoi a sosit C.T.C. sub chipul administratorului: „Vă rog să faceți treabă bună, nu vă ordon...”. Iată o precizare care trebuia, într-adevăr, făcută. Să sperăm că el va proceda similar și cu locatarii cîminului. Căci, așa considerăm normal, ar trebui ca studenții din acest cîmin, din anii IV și V, să facă curățenie în spațiul din preajma cîminului. E doar „ogradă lor”... Sau poate că se așteaptă ca următoarea partidă de muncă patriotică a bobocilor să vizeze curățenia chiar a camerelor în care locuiesc acești harnici gospodari? Mai știți dacă bobocii nu vor ceda și atunci rugămintilor administratorului? Sau poate între timp se trezește și Comisia de muncă patriotică a Consiliului de la Facultatea de mecanică? Dacă nu cumva membrii ei nu sînt chiar locatarii aceluiași cîmin 9 C?

REDACTIA

Procesul verbal al unei ședințe anonime

Mai întîi, în sală, era doar vicepreședintele cu probleme politico-ideologice pe Universitate, Alexandru Covaci. Apoi, au mai venit cîțiva vicepreședinți (unul de la filologie, celălalt de la științe economice) și, în sfîrșit, după sfertul academic, apare primul redactor șef al unei gazete de perete (Dumitru Jianu, de la cîminul 16 C).

Alexandru Covaci își începe lucrul: „Problema gazetelor de perete este problema conținutului. Conținutul ei, ce puneți voi acolo?”

Jianu: Punem articole din ziar la gazeta politică.

Covaci: Greșit. Nu le mai puneți. Eventual doar titlul și cîteva puncte. Ce rol au gazetele dacă studentul nu le citește cînd trece în goana calului?

Jianu: Gazeta satirică merge, că-l avem pe Petre Farcaș.

Covaci: Lăsă-l pe Farcaș, trebuie nu numai să criticiți, la gazeta satirică trebuie să puneți și lucrurile bune (!!) Ce vă mai lipsește?

Jianu: Filmele. Vrem să afișăm filmele. O avem pe Mariana Sultănoiu (la cîminul 16 C). Am scris și un material despre administrator. A venit, l-a văzut, nu i-a plăcut și l-a luat.

Luminița Ifrim (engleză III grupa 446 — după cum ne va declara mai tîrziu cu o rigurozitate matematică): Și chiar se discută gazetele?

Covaci: Unde este redactorul șef al tău?

Luminița: Nu știam că trebuie să-l anunț.

Adina Drugărin: Avem joi seara anului.

Luminița: Dar nu sînt îmbrăcată.

Covaci: Nici eu. Ce trebuie să facă o gazetă de perete? Să aia, să aia și să aia...

Jianu: Noi avem prea multe gazete la Cîminul 16 C. Una politică, una a curățeniei, una satirică. Ne-ar mai trebui însă una culturală.

Covaci: tovarășe Drugărin, să iei contact cu Tiberiu Diacu (în treacăt fie spus e coleg de an cu Alexandru Covaci) și să-i ceri structura programului pe noiembrie!

Adina: Și dacă nu dau de el?

Covaci: Îl cauți pină îl găsești sau îl faci tu în locul lui. Vine Ecaterina Rogojan (redactor șef la gazeta de perete a cîminului 13).

Covaci: Unde este amplasată gazeta voastră?

Ecaterina: În cîmin, cum intri se vede.

Covaci: Se vede, se vede, dar se citește?

Ecaterina: Se citește. Noi punem și tăieturi din ziare.

Covaci: Greșit. Cine le citește?

Ecaterina: De exemplu Dorel Pătrașcu cînd își așteaptă prietena. El spune că avem gazeta la zi.

Covaci: Cred că trebuie să schimbăm maniera de lucru. O să trebuiască să revizuiți gazetele.

Cei doi redactori șefi pleacă promițînd că, încă din aceea seară, vor schimba gazetele în punctele esențiale. Ședința a

fost foarte fructuoasă; din șapte redactori șefi au fost prezenți trei, neonorînd invitația reprezentanții gazetelor de perete ale cîminelor 12 și 17 și ale facultăților de științe ale naturii și filologie.

La plecare, Luminița Ifrim este invitată să facă schimb de experiență cu redactorul șef al gazetei de perete a facultății de științe economice:

CONSTANTIN MALASCU

Dacă te duci pe „apa sîmbetei” dai de „Nufăr”

După ce a răvășit frunzele moarte din complex, și a hoinărit pe malul Begăi în căutare de pescari optimiști, toamna a poposit la „Nufărul” să bea o cafă și să urmărească ultimele partide de șah ce închid sezonul estival al terasei, frîmțată de căldura verii și de mulțimea de sandale și saboți; un petec de cer albastru, acoperit de blugi, căzut în marginea complexului, îmbălsămat de fumul de țigară și învăluit în aroma cafelei ca într-un „voal” subține și parfumat.

„Nufărul” are ceva din presanța unui „maitre d'hotel de la Picadilly”, ce se uită cu indulgență la mașinile obosite, parcate pe panglica cenușie a trotuarului, ca niște leșuri multicolore de fiare și cauciucuri. Din cînd în cînd, una tresare nervos în zumzetul motorului, ca să dispară apoi în geamăt de cauciucuri și vîlătuci albaștri de fum înșepător. Sînt momentele ce mușcă din timpul care parcă și-a oprit scurgerea, aici la „Nufărul”, ca într-o bulboană uriașă, suspendat în mucerile aprinse ale țigărilor. Șuvoiul subțire de studenți, ce se încălzește în fiecare zi în jurul meselor zvelte, își întreprinde curgerea în jurul orei 21 seara, dacă vreți o „Oră H”, cînd este tăiat de ușa de la intrare ca de o foarfecă uriașă din metal și sticlă. Pozeaua de ciment a cafenelei se destinde, obosită sub apa fierbinte și detergentul usturător, ca să adoarnă apoi în lumina ce se împuținează, somn greu, fără vise, în șusotitul de birfitoare al meselor, rămase acum adevărate „mese ale tăcerii”.

„Nufărul” poate fi asemuit și cu o pădure de „copaci mari” ce funegă toată ziua și care adăpostesc la umbra lor „binefăcătoare” și „copacii mai tineri” și chiar vîlstarii fragezi (bobocii) ce se întăresc sugînd din seva dătătoare de importanță și respect, emanată de scoarța scorojită a copacilor mai mari. Cresc și flori aici, flori care nu se vestejesc nici toamna și nici iarna, flori care absorb toată lumina ce trece prin frunzișul arborilor mari.

„Nufărul” a mai întinerit și în această toamnă odată cu bobocii ce nu și-au pierdut suflul în furtuna examenelor, însă a rămas același melancolic ros de amintirea atîtor studenți cu care a trăit bucuria examenelor luate și amărăciunea restanțelor, deshidratate de soarele vacanțelor de vară.

Dacă treceți vreodată pe lingă „Nufărul”, nu-l ocoliți, intrați și simțiți-i pulsul specific studențesc, dar nu încercați să prindeți rădăcini. Uneori „nufărul” crește și te duce pe „apa sîmbetei”!

În concluzie...

Odată cu primele frunze ce se desprind leneș de copaci, zburînd aiurea, și care aștern toamna prin parcuri, căminele Complexului se trezesc din molesala uscată a verii cuprinse de febra începutului de septembrie. După agitația zgomotoasă a cazărilor, căminele au început să prindă puțină „culoare” datorită „singelui” proaspăt al autogospodăririi, devenită acum o activitate ritmică în care studenții au înțeles să se integreze cu conștiințozitate. O scurtă vizită prin cîteva cămine a relevat cîteva aspecte ale acestei activități, modul și felul cum se desfășoară și cum este organizată.

La cîminul 8 C, curiozitatea mi-a fost atrasă de unul din articolele afișierului în care se critica modul cum unele studenți înțeleg autogospodărirea: „o defilare zgomotoasă de mături și găleți după ora 12,00 noaptea, pentru ca a doua zi să fie o zi liberă, iar serviciul la poartă = număr cît mai mare de țigări fumate, cît mai multă muzică, în ritmul obsedant al telefonului cărui nimeni nu-i dă atenție”. La poartă aceleași studenți — Mirela Berca, Karin Reindt, Elena Strava, pe care le-am întîlnit dimineața, împreună cu altele, și care sub conducerea șefei de cîmin, Comsa Cristina, eliberînd iarba din jurul cîminului, de sub gunoii aruncați fără nici o noimă în jurul cîminului. În timpul cît am stat în hol au urcat, atît pentru vizitatori cît și pentru telefon, de mai multe ori la etajul IV, rîmînd la fel de amabile cînd le-am cerut să mă conducă prin cîmin. M-au impresionat holurile strălucind de curățenie, mulțimea florilor ce dădeau o notă de căldură și înțîmțitate, iar ordinea și curățenia din camera 430 nu putea fi caracterizată decît „perfectă”.

La Cîminul 9 C, aceeași activitate de „descuțurare” a cîminului de sub gunoalele ce împetritău iarba din jur. În hol studenții de serviciu Victor Popescu și Daniel Moldovan, se luptau din greu cu mizeria adunată aici. Holurile și grupurile sanitare destul de curate și „minune”, la dururile de la parter, s-a reîntors apa rece ca un „fiu rătăcitor”. Acum, lingă „baia de abur”, se poate face și duș.

Cîminul 12 C, cred că este „bolnav”. Înfișșarea lui este aceea a unui tînar ros de boli ascunse. După „pusiul” de la poartă m-a izbit mirosul aspru de „proaspăt zugrăvit” lăsat de zugravii ce au „tăiat și spînzurat” în măruntăiele cîminului, lăsînd în urmă pete mari Panoul cu propaganda vizuală părea mai mult o pictură abstractă, iar singurul articol existent trebuia citit cu lupa, atît era de mărunt și pierdut în imensitatea roșie a afișierului.

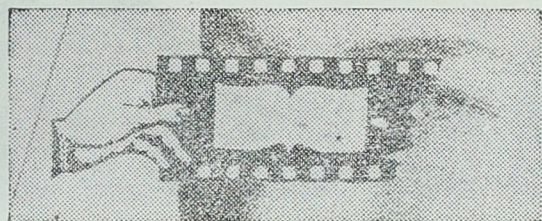
După pesimismul acumulat aici, la cîminul 11 C, în loc de plăcuța cu numele, un catren aflat pe una din uși mi-a redat buna dispoziție:

„Hiș cocoș din pod de vatră
Să te cipelim odată
Să te bage gazda-n oale
Să te punem la frigare!”

Camera era foarte curată și băieții, în ton cu catrenul, erau veseli și m-au rugat să nu le divulg numărul camerei.

GHEORGHE MIRCESCU

În căutarea timpului... liber (puncte de reper)

1. Ce faceți în timpul liber?

- Noi învățăm, dar mai nou jucăm și „brigi“...
- Tricotăm o căciuliță...
- Întrebăm-i pe alții...

2. Familistă

Se pare că la căminele de casă există multe lucruri deosebite care ar trebui urmate, mai ales în privința organizării timpului liber și a acțiunilor la nivel de cămin. Felul în care răspund la apelurile Comitetului de cămin (la ultima „muncă patriotică“ au fost prezenți așa de mulți studenți încât nu mai aveau ce face după scurt timp) este o dovadă de maturitate, o dovadă că simt că familia lor mică face parte dintr-o familie, că acest cămin este și casa lor. Cel puțin așa par a fi studenții de la căminul 14 C, cei care-și împart timpul liber între studiu, o miuță și treburile gospodărești, care au reușit, într-un timp relativ scurt, să organizeze un bal al familistilor, un concurs de șah, etc. Căci, după cum spune președintele Comitetului de cămin, **Emeric Pongor**, anul V Mecanică, „dacă ar fi să reiau studenția de la capăt așa face-o numai în doi, ai satisfacții pe toate planurile și timpul liber ți-l drămuiești mai bine...“.

3. Realizări de doi câte doi

La căminul 8 C, „Seară de audiere Brahms“. E ceva frumos, o știu toți cei din holul căminului, care mai aruncă câte-o privire spre club unde eforturile lui **Franz Szeibert**, anul V T.C.O., de a transmite cite ceva din ceea ce simte auzind muzica lui Brahms, nu sînt zadarnice. Căci cele 12 persoane sînt, într-adevăr adoratori ai minunatului muzician. Deci de 6 ori cite doi dă o audiere muzicală, de 15 ori cite doi dă înghesuiala din holul căminului. „Vă place Brahms?“ „Da, dar mai mult îl iubesc pe Mircea...“. De gustibus non disputandum...

4. Clarificare

Anunț important în holul căminului 12 C: „Accesul băieților în hol este interzis“. Facem clarificarea de rigoare: Accesul studenților nu este permis în hol ci... doar în cămin. Într-o așa învălmășeală de locatari nici nu mai știi care sînt gazde și care sînt oaspeți... O clarificare care are legătura cu timpul liber ca și legătura dintre cazarea în căminele Universității și Consiliul de la acest institut...

5. Despre discotecă, baluri, repetiții, formații și alte distracții

De la 12 persoane ajungem la 4 perechi, la Discoteca de la Universitate, chiar în manifestarea ei de deschidere. Să fie oare vorba de balul bobocilor de la Facultatea de filologie, cînd se discută de cauzele acestui debut atît de furtunos? Nu cred. Oricum, noroc cu balurile astea și cu serile de grupă care mai fac să uităm că ar trebui să existe acțiuni care să ne umple timpul liber... La clubul Politehnicii, în schimb, e mare agitație. Se fac repetiții, sînt și mulți boboci, toți vor să facă parte din formații laureate! Ba, uite, putem să cunoaștem cite ceva din folclorul grec dacă asistăm la repetițiile studenților greci...

6. Inițiative pe adresa...

O declară deschis, că așteaptă inițiative din partea studenților, cei care se ocupă de clubul Politehnicii și cei din Comitetul de complex (pe adresa: cămin 21, camera 1). O sinceritate care

aproape te face să-i ierți pentru ceea ce nu fac... sau pentru ce nu aduc nou în peisajul cotidian...

7. Pauză pentru teoretizări

Nu e nevoie să vină alții să ne organizeze timpul nostru liber. Există destulă capacitate de organizare, să dovedim că știm să organizăm și să ne organizăm, mîine vom fi conducători de colective, să dăm mina și să trecem la acțiuni noi, concrete. Să recunoaștem că timpul liber al multor activiști din diverse comitete de cămin este mai redus decît al nostru. Să fim conștienți că acele campionate de șah și minifotbal, organizate de Comitetul de complex, sînt o nimica toată față de ce sîntem noi în stare. Să...

8. Despre vechime, experiență, despre gazete

Căminul 8 are vechime în obținerea unor succese notabile, comitetul are experiență, dar deocamdată Gazeta de perete nu are nici un haz. Parcă la căminul 15 C se mai încearcă ceva cu „un posibil talent, recent descoperit“. În rest, nimic nou la orizontul Gazetelor de perete. Ce legătură au Gazetele de perete cu timpul liber al studenților căministe? Nimic. Doar cu cel al componentelor Comitetelor de cămin. După cum arată gazetele se pare că teoriile de mai sus sînt simple teorii despre timpul liber al organizatorilor noștri...

9. Să ne facem puțin timp liber dînd cuvîntul lui...

Mihaela Roșculescu: „Acum tricotez o căciuliță pentru un schior... dar efectiv numai sîmbăta am timp liber, cînd îmi pot permite să fac ce vreau“. (N.R. era o sîmbăta). Mai învățăm, dar mai nou jucăm brigi...

Reli și Lică Buteanu (III, St. Ec.): „Timp liber? Trece cu pregătirea seminariilor și grija copiilor (doi gemeni, o fetiță și un băiețel de o lună). Restul, printre picături, un program TV, muzică și, în sezon, pescuitul... în patru, de astă dată!...“

Rodica Kotlar: „Între atribuțiile de la cămin, care îmi iau destul timp“ (N.R. este președinta de la 15 C) „și activitatea profesională se poate găsi și puțin timp liber pentru un film, o carte...“

Daniela Rizea (filologie): „Timpul liber e cam puțin, dar dacă omul caută bine, și dorește ceva, poate realiza... o carte în plus (ce-ți place) față de programa școlară...“

P.M.: „Pînă vineri nu este timp liber, numai sîmbăta și duminica și atunci trebuie inițiative...“

G.G. (filo): „Acum nu mai avem timp liber aproape de fel... discotecă? Scuze, sîntem deja oameni serioși...“

10. Concluzii

Fiindcă timpul liber rezervat pentru realizarea acestui material s-a epuizat vă las să trageți singuri concluziile...

Stancu RACHITAN

Vecine, dragă vecine

GABRIELA TINTARU RADOI, pornea, cu prilejul apariției numărului 18 al revistei, să colinde prin vecinătatea complexului studentesc, notîndu-și ce înseamnă pentru vecinii studenților această apropiere. De această dată, cei care au întreprins o nouă vizită sînt **RODICA MOLDOVAN** și **IOAN MORAR**:

Lăsînd la o parte zicala „Cine umblă prin vecini, nu prea prinde rădăcini“, am pornit într-un raid cu intenția de a ne informa despre cum și cu cine se învecinează studenții din Complex, sau, mai precis, luînd în considerare factorul timp, cine și cum se învecinează cu studenții...

I. VECIN DRAG...

La prima adresă la care ne-am prezentat (Aleea studenților 5) ne-a întîmpinat (ce coincidență!) un student: **Marius Perneac**, de la Facultatea de construcții Evident, nu putea să fie decît entuziasmat de vecinătatea cu colegii lui. „Vă faceți des vizite? — Da, mai ales ei... — Și părinții cum văd această vecinătate? — Ce să facă, s-au obișnuit în cei 20 de ani... — Ați avut probleme cu ei? — Nu! — Ce faceți cînd gălăgia este mult prea mare? — Dacă nu putem dormi ne facem programul în comun...“.

Ceva mai încolo, la numărul 26, am întîlnit-o pe **Livia Simu** — fotografă. E entuziasmată de vecinătatea studenților, căci și ea a fost studentă o vreme, dar apoi s-a retras, că nu i-a plăcut. De fapt, vecinii ei sînt niște vecine. Așa că are motive să spună: „Aici ne simțim toți tineri și optimiști. Îmbătrînim doar în vacanțe...“ Pe strada Trubadur, la numărul 6, există o firmă:

ATELIER FOTO-CERAMICA
LEUCIAN EDUARD
Zilnic 16-20
Sîmbăta, Duminică
INCHIS

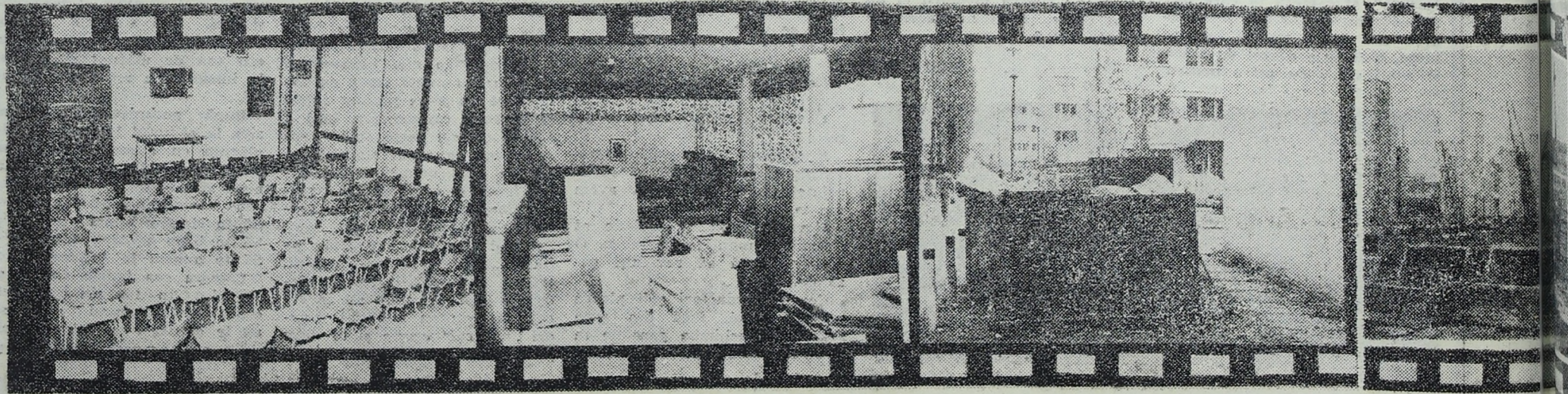
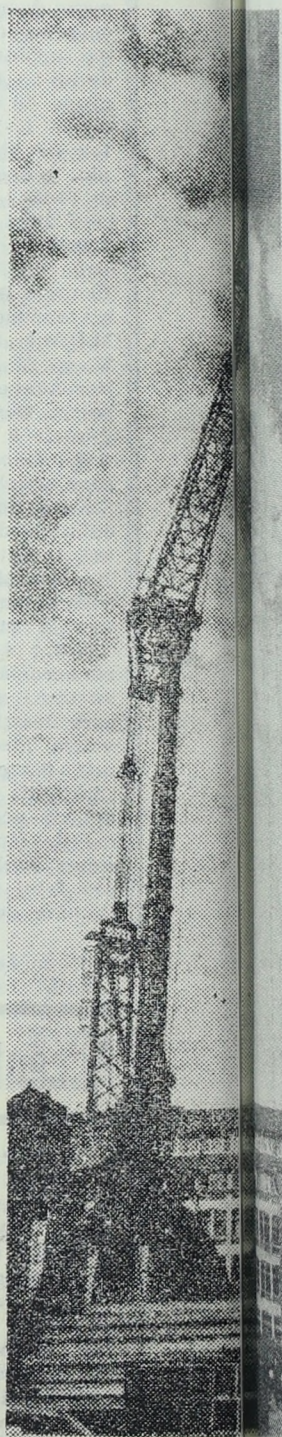
Deși am bătut la poartă la ora 17,40, n-am găsit pe nimeni acasă. Probabil presta lucrări la domiciliul clienților. În schimb, la numărul 4, avea să ne întîmpine un bătrîn. N-am sîrșit bine întrebarea că ne-a și răspuns entuziasmat: „Bine, foarte bine. Nu mă jenează cu nimic, nu-mi fac niciodată probleme. Copiii îmi plac, mai joacă ei un pic de fotbal, le mai spun să meargă pe maidan, dar dacă ajunge mingea peste darg și mă roagă (— Nea Nicule, dă-mi te rog, mingea!) eu le-o dau, că-s tineri și jucăuși... Eu sînt pensionar, am fost funcționar 25 de ani la serviciul administrativ la Rectorat-Politehnică și cunosc studenții, copii buni, tare buni“. **Nenea Nicolae Bruja** nu se teme că studenții i-ar sări gardul ca să pătrundă în grădină. Ea, mai mult, are certitudinea că, la nevoie, studenții i-ar sări în ajutor. Înțelepciunea bătrîneții...

La numărul 11, pe bv. Eroilor „domnul Albu“ s-a specializat în repararea unor mașini. Clienții cei mai la îndemină, și mai apropiați de locuință, sînt cei de la căminele 1-7. Iși aduce aminte adesea de vremurile cînd era tînăr și mai cheful un pic și atunci nu are de ce să nu-i placă muzica și tineretea din jur: „Deci sînteți în bune relații cu studenții? — Da, bineînțeles. De altfel, la noi nu-i încuiat niciunde. Copii faini, frumoși, au mustață...“ Nu știe să povestească nici o întîmplare, veselă sau tristă, cu ei, dar, dacă ar fi să aleagă un nou loc de viață, ar alege aceeași adresă.

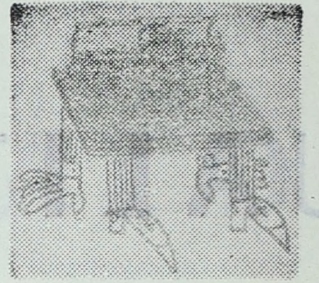
II. VECIN... ȘI DOAR ATIT...

Vecina cea mai apropiată a căminelor 15 și 16 (care ne-a rugat să-i trecem numele sub tăcere) ne-a scos din șirul frumoaselor vorbe rostite la adresa studenților. N-am apucat să punem prea multe întrebări că dînsa și-a și vărsat năduful: „Is răi, is păcat că-s studenți! Vai de mine... Ce-am îndurat noi de un an de zile?... — Numai de un an? — Da, pînă acuma n-or fost așa. Cîntă pînă la ora 1, 2, 3 noaptea. Ce-ar putea să mai facă. Se strîng toți în spatele casei, cite 40-50 de inși, și cîntă (Mai în toamnă i-am întrebă: — Nu vă e rușine, ce sînteți voi, studenți? — Nu, noi nu sîntem studenți, sîntem culegători...). Așa gălăgie... Mai ales fetele! Și ce cîntece, ehehe... nici nu vă pot spune! Programu-i după ei. Au toți zile de naștere, ce mai e și asta, își țin ziua, noaptea! Toată lumea se plînge. Aruncă cu sticle, dar nu-i vezi că se retrage... — Și nu ați reclamat nimănui?... — Noi n-am știut pe cine să căutăm, dar a venit un băiat, așa mai micuț, de la matematică, ne-a întrebă dacă nu ne deranjează studenții și i-am spus. Ne-a spus și el că fetele din anul I

is de vină Toată...
— Oare de ce sta...
mai des să le vezi...
și la blocul vecin...
I-am ascultat s...
Constantin Țăpuș...
B, et. 3, ap 10)...
cu studenții? — L...
familisti și-ar da...
mic, e o adevărat...
în spatele casei și...
— Ce părere ave...
— E bună. Dar...
sînt ei în sesiu...
și dau drumul...
de tare. Așa, să-i...
în acest sens? —...
ceva. Să fie sau...
de băieți. Eu cred...
altă parte... —...
— Eh, aruncă cuti...
grozitor, mia ales...
și data

confluente

„Toamna mă simt ca o picătură de ploaie care bate geamul meu”

E o zi de toamnă moale, o liniște de mare, întinsă peste case și pomi, și frunze, și oameni, și — inevitabil — peste noi, peste Complexul studențesc. Îmi umplu sufletul de toamna rădăcită din alte veri și pornesc cu gândurile pline spre căminul 8 al studenților politehniste. Zilele acestea, innebunitor de frumoase, au scos fetele la plimbare, iar eu colind prin cămin în speranța unei interlocuțoare. Trag cu ochiul pe fereastră din camera în care mă aflu, la fetele și băieții aceștia nebuni și frumoși care colindă complexul la braț cu iubirea. Iar fetele îmi spun și de grăbite, printr-o picătură de rimel și tard, că sînt îndrăgostite, mai îndrăgostite ca în altă toamnă. Oricum, veșnic ultima modă a complexului e iubirea, care se poartă mult, mult de tot...

La fumaorul de la etajul al doilea radioul e dat la maxim, iar masa și o planșetă ocupă spațiul dimprejur. Trei fete, purtînd creionul în ritmul muzicii desenează, desenează... Sînt ultimele rețușuri la planșele care trebuie să predate foarte curînd. Sîntem destul de tracasate de acest proiect care ne amenință necruțător. Sperăm ca astăzi să terminăm o parte din desen. „E ora prinzului și înțeleg că timpul e foarte prețios. Mă retrag discret.

O tinăra înaltă camuflată în spatele unor ochelari imenși, mă privește ușor intrigată: „Toamna? Nu, nu-mi place. E prea trist. Toate se usucă. Nu, categoric nu-mi place. Din vară aș sări direct în iarnă. Iubesc zăpada, muntele, schiul. Ah, da! Mai șchio-pățez un pic de la un accident de schi, dar mă vîndec pînă la vacanță. Scrie încă o dată: nu-mi place toamna. Nu numai mie. Și altor colege”.

Livia Golban, vicepreședinta căminului, de o amabilitate venită din sine, îmi vorbește de cămin, de fete, de toamnă, de gîndurile ei legate de această casă-cămin. Își mai amîntește de Marcel Sămîntă pe care, cu amabilitatea-i ineputabilă, l-a condus acum un an, tot prin căminul 8, atunci cînd fetele se simțeau tinere, primăvara — deși era, repet, într-o toamnă.

Pe-afară bîntuie a ploaie, iar toamna se furișează grăbită prin rotocoale de vînt, și praf, și veșnicele populații de frunze.

Uite — altă cameră unde sînt servită atent cu dulceață, nu de la mama ci de la alimentară — nu reușesc să scot un gînd despre toamnă. După o bucată de vreme. Dana, micuță, grațioasă ca o jăponeză, îmi zice, ușor melancolică (se poartă și melancolia, doar e toamnă, nu): „Toamna mă simt ca o picătură de ploaie care cade pe geamul meu”. Și plec.

Am întîlnit și-o Carmen, puțin tristă pentru că nu o mai caută nimeni, că nu mai primește telefoane, iar o voce cu inflexiuni baritonale să-i amîntească, iar și iar, acele nemuritoare versuri bacoviene: „Ploaia plouă, / Vreme de beție / Ce melancolie...” Și afară plouă, plouă...

Știu despre Doina Munteanu că e o studentă eminentă. „Iubesc foarte mult începuturile certe ca și lucrurile clare. Iar chimia rămîne marea pasiune”. Îmi vorbește apoi despre făgărăsenii care, în fiecare toamnă, se întîlnesc ca să-i primească sărbătorește pe noii sosiți în studenție, despre cărțile pe care le-a primit ca studentă frunțasă — tradiție specifică „chimică” — și pe care nu are timp să le citească, despre gîndacii — cine nu se plînge de ei? — care colindă prin cămin etc.

Afară a plouat mult. Pe scări prind o studentă care urcă vijelios treptele. „Toamna? — mă uit disperată la ea, de accesul de furie. Toamna în complex? Mă simt ca într-o băltoacă. Uite cum arăt plină de noroi. Cum ai vrea să mă simt? — eu tac mîle. Azi am și cursuri și întîlnire. Cum crezi că o să arăt pe o asemenea ploaie?” Privesc, nu mai insist. Da, într-adevăr e mult noroi în complex...

Am realizat un veritabil tur de forță pînă am găsit-o, firziu, spre seară, după o zi de școli și activitate socială, pe Cristina Comșa, președinta căminului. O fată micuță, blondă, de-o vervă nestăvilită, care vorbește mereu de planurile legate de cămin la acest început de drum, de fetele care o ajută sau nu, de tineretea fără bătrînețe, fără anotimp — polemizînd vehement cu cele care se simt tinere doar primăvara — fără zi, de permanentă și veșnică noastră tinerete.

Un boț de om, numai clăie de păr și ochi, în continuă mirare, îmi vorbește, de vreo jumătate de oră, despre aceasta toamnă timișoreană în care e singură, singură pentru că soțul lucrează în celălalt capăt de țară. Iar toamna aceasta e lungă așteptare și-o mare bucurie, cît toate toamnele la un loc. Iar marea bucurie e o fetiță care o așteaptă acasă, căci Eva e mamică.

„Noi tinerii sîntem fantastic de exigenți. Nu ier-

lăm nimic. Nu acceptăm compromisuri. Toamna mă gîndesc că aș vrea să rămîn mereu la fel de categorică și sigură pe mine însămi ca și pe ceea ce scriu — toamna pentru că ea emnifică un început de an universitar, cînd în mod firesc îți faci planuri, speranțe, impliniri, pentru realizarea cărora lupți un an”. Iar fetele din cameră îmi spun că într-adevăr Sanda e o fată foarte energică.

Cu gesturi de-o eleganță studiată, aduse prin prea multă repetare la perfecțiune, natura a îmbătrînit trist îngălbenind continuu. Miraculosul verdeleui dinții a prins a trece în galben-brun. Orașul miroase a gutui și-a castane coapte și studențele din căminul 8 concurează grația naturii. Iar inocența veșnic stupefiată s-a transformat într-o feminitate tulburătoare

RODICA STOIE

Clubul Universității... redivivus

Pentru numărul 14 (pe 1975) al revistei noastre, Rodica Stoie făcea o vizită clubului Universității pentru a vedea cum se desfășoară aici activitatea culturală. Între timp, clubul a dispărut, în sala respectivă fiind instalat un calculator. În vară, tovarășul Ștefan Bocoreanu, nea Costică cum îl numesc prietenii, directorul de atunci și de acum al clubului, părea trist. Tot „echipamentul” clubului era împrăștiat aiurea... L-am vizitat, din nou, în această toamnă:

— Mai ești trist, nea Costică?
— Sînt trist căci mă chinuie, din cînd în cînd, bolile. Singurul motiv de bucurie este că au început să se rezolve problemele pe care le aveam la club...

— În ce sens?
— În primul rînd, am primit toate aprobările pentru amenajarea corespunzătoare a noului club al Universității, astfel că, în curînd, vom avea la dispoziție tot spațiul necesar desfășurării unei bune activități.

— Snațiu constînd în ce anume?
— Mă bucură, mai mult, că am obținut sala festivă a Universității, unde vom organiza dezbateri, simpozioane, agenda actualității politice, mese rotunde, alte acțiuni cu caracter politico-ideologic. Tot aici se vor desfășura unele expuneri tradiționale, cum sînt cele din ciclul „Istoria civilizațiilor”, din ciclul „Lumea formelor și culorilor”, „Itinerarii social-economice ale României socialiste”. Vom avea și o sală, mai mică, destinată jocurilor de club și o altă pentru desfășurarea ședințelor cercurilor și cenaclurilor „Hyperion”, „Cine-foto-club”, etc.

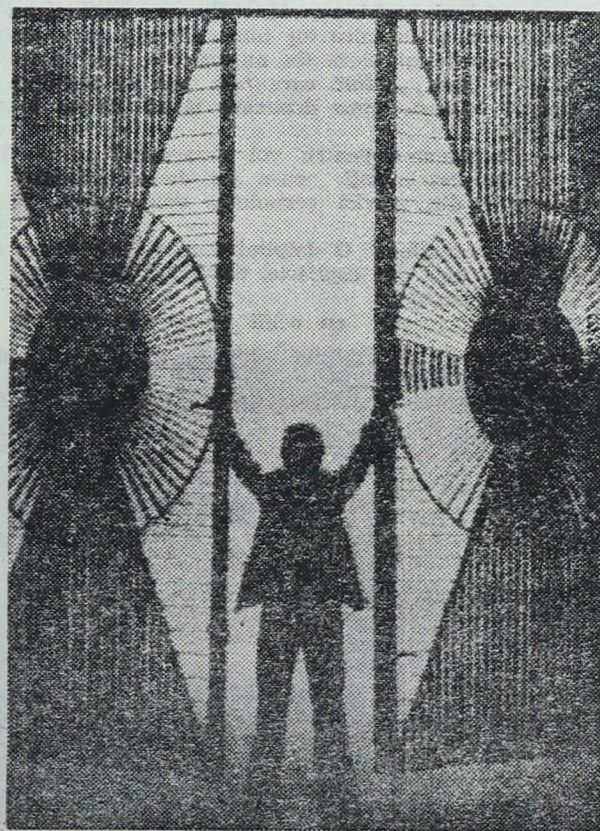
— Bînuiesc că-mi ascunzi și o altă surpriză?
— Da. Este vorba despre Amfiteatrul mare pe care îl vom putea amenaja multifuncțional, pentru activitatea clubului, pentru spectacole sau repetiții de asamblare, proiectii de filme sau diapozitive.

— Iar pentru viitor?
— Un laborator foto — cinematografic pentru studenți. Numai pentru studenți.

— Este, cu siguranță, un salt față de situația de la începutul anului cînd activitățile se desfășurau doar în sala 01, iar repetițiile se făceau pe unde se putea...

— Da, și asta datorită atenției care ne-a fost acordată de conducerea institutului și a asociației. Așa că durerile bolii îmi sînt puțin ușurate de clipele plăcute pe care le petrec aici.

CRONICAR

Cum ne vîd pacienții

Toamna s-a strecurat tiptil pe străzile orașului, prin parcuri, în sufletele noastre. Pe străzile reci, oameni trec grăbiți, dezmoziți parcă, de frigul de afară. Odată cu primele raze de lumină ce se strecoară cu greu printre norii plumburii, poarta spitalei C.F.R. este asaltată de șirul nesfîrșit de studenți ce se îndreapă grăbiți spre saloane.

Aici încerc să stau de vorbă cu cîțiva bolnavi pentru a afla ce impresii au despre studenții din stagi

IOAN CHILEANDA, 47 ani, inginer: „Ce-mi place la ei este spiritul de observație. Deși uneori ai impresia că sînt cu gîndul departe, cînd te aștepti mai puțin, ei îți dovedesc că nu te scapă nici o clipă din priviri. Uite chiar acum cîteva minute a venit medicul ce răspunde de studentul din salonul ăsta. Și pentru că studentul de la patul meu se uita gînditor pe pereți l-a întrebat repede:

— Spune-mi ce-ai observat că are bolnavul la al III-lea deget de la piciorul stîng?

— Nimic! — a răspuns foarte sigur pe el studentul. Am rămas surprins pentru că nu țin minte să mă fi examinat. A răspuns el nedumeririi mele:

— V-am observat cînd v-ați culcat. V-am putut examina palmele și picioarele fără să băgați de seamă. Dar mai sînt și cei care se uită tot timpul la ceas, stau ca pe ghimpi în salon. E drept, nu sînt ei majoritatea”.

ANCA GAITA (59 ani, casnică): „Îmi plac copiii ăștia, m-am obișnuit să-i vîd zilnic în salon, să stau cu ei de vorbă. Îți pun întrebări, îmi notează, mă consultă. Nu știu ce aud ei cînd mă consultă, dar știu că tensiunea mi-au luat-o bine, la fel ca doctorul. Nu stau ei degeaba în spital”.

IOAN MATEI (40 ani, mecanic): „Sînt foarte serioși. Poate puțin prea serioși pentru vîrsta lor. Din ceea ce le spunem noi, ei încearcă să pună diagnostic. Nu nimeresc ei întotdeauna, dar își dau tot interesul. Cînd vorbesc sînt foarte blînzi și atenți. Cu ei trece timpul mai repede și parcă mai uși de ce te afli aici”.

MARIA ACEL (65 ani, casnică): „Cînd încep să stea cu noi de vorbă parcă vor să se scuze că ne deranjează. Dar cine să le reproșeze ceva? Trebuie să învețe și ei, iar noi trebuie să-i ajutăm. Cine știe, poate peste cîțiva ani, noi vom fi cei care le vom cere ajutorul”.

COSTEL ZBIRNEA (23 ani): „Eu, într-un fel, am devenit de-al casei în spitalul acesta. Vin des pe aici din cauza ficatului. M-am obișnuit cu studenții, ne-am împrietinit.

Și totuși nu-mi place un lucru: sînt prea mulți repartizați într-un salon. Ne lipsește aerul. Uneori sînt doi-trei la același pat. Pune-te și răspunde la fiecare pe rînd. Cînd termin, sînt obosit”. Orele trec, seara se lasă cu întunericul ei peste agitația orașului. În policlinica III, activitatea studenților stomatologi n-a încetat. Pe hol, pacienții își așteaptă rîndul fixînd cu frică ușa ce trebuie să se deschidă. Mă apropiu de cei cu o figură mai puțin speriată să aflu ce gîndesc despre studenții stomatologi care-i tratează.

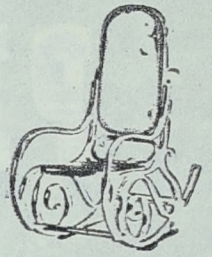
MIRCEA MUDURA (student): „De mai bine de un an îmi lucrează o studentă acum în anul V — Liana Rogojan. Este foarte atentă. Lucrează cu foarte multă blîndețe și ce-i mai important, lucrează foarte bine. Mi-a opturat pînă acum cîteva dinți și sînt foarte mulțumit. Le-am făcut o reclamă grozavă stomatologilor și acum cîteva colegi de-ai mei vin și ei pe aici. Și nu le pare rău”.

ELENA CORJEN (elevă — 18 ani): „Cînd am venit prima dată mi-a fost tare frică. Mi-era frică și dacă îmi lucra cel mai bun medic, dar cînd am auzit de studenți, ce să îți mai spun? Acum prefer să-mi lucreze studenții. Au mult mai multă răbdare, sînt mai calmi și pentru că sînt mai aproape de vîrsta noastră, poți vorbi mai lejer cu ei”.

NICULINA NIȚA (elevă, 17 ani): „Îmi place să-mi fac dinții la studenți pentru că te întrebă tot timpul „te doare?”. Eu spun de fiecare dată: „Da!” Și atunci se opresc și mă lasă să-mi trag sufletul. Nu-i prea grozav să stai pe scaunul ăla. Adevărul e că nu mă doare prea des. Probabil că și ei sînt foarte atenți cu noi”.

LIA SEMENEA

salon literar

DEBUT

Horia Florentin

VORBE DE IERI

Plecat din lumea ta
Vino, adu-mi cîntul viorii
ce poartă vechiul timp,
cartea cu speranțe pe raftul...
Focul sacru arde coardele
intunericului,
negru și singur.
Scînteie!
Trăiesc. Materia caldă,
Lacrimi roșii pe brumă,
gînduri înalte pentru nimeni.
Un om uitat.
Tresare lemnul, plînge, durere,
sufletul meu, acoperă strălucirea
soarelui,
șesătură de ramuri.
Miine va renaște din nou.

TABLA DE ȘAH

Te-ai ridicat prin trepte.
Așteaptă un cioclu, te taie.
Aștepți viață, o parte a mai rămas
Descoperă-te omule, ești gol.
Sub pielea ta curge libertatea.
Taie! Te-au împărțit.
Se ridică sufletul tău întreg,
Îl doare pentru toți.
De acum încolo albastru, albastru...

Kovacs Ladislau

PAȘI DE INCEPUT

E primăvară în sfera de cristal a
fericirii mele. Au înflorit speranțele.
Miros reavăn de univers, culori
brăzdate adînc și dureros în amînti-
re. Se întorc și păsările timpului,
chiar sufletului meu îi recunosc, bă
taia moale de aripă.

REINTOARCERE

În lumină stă puterea de-a gîndi.
În gîndire stă lumina, ca și floarea
între spini. Cine se teme, în zori,
trandafirul să-l strîngă-n buchete și
să-l dea omenirii?

David Voicu

FIR

Așa, dintr-o toamnă,
Ne apucăm,
Încercăm să pescuim în inefabil.
Inefabilul cu undița.

Și apar, orăcînd, broaște,
Bocanci putrezi, stele,
Stînse,
Și publicul, care huiduie,
Dorind să vadă spectacolul acesta
Nemaipomenit.
Inefabilul atrînat de un cîrlig,
Ca o jumătate de porc.

PATRU

Ești unduirea timpului,
Percepută într-o clipă de neatenție,
Totuși conștientizată.

Ești lumina răsăritului văzut
sommoros.

Cu lacrimi în ochi,
De atîta foșnet și culoare
În coroanele arinilor.

Ești magicianul păcatelor de moarte
Ce le declară tabu
Și mai salvează o existență.

Ești plămînul pulsînd cu greu,
Legat între două atele
Strînse prea tare.

Horia Dulvac

OCHIUL DE STICLĂ

Inflexiunea, parodie
Subită reflectare de pînă,
Agresivitate, armonie,
Discordanță frumos-bun.

Din turnul de var sună embrionul —
Somn extirpat de vise — oglinzile pustii
Afișelor de noapte avid le fură somnul
Ca-n gările-ireale în care nu mai vii.

În bărcile de sticlă copiii au stagnat
Și ochiul de var clipește o vară.
De cînd telefonul n-a mai sunat
A crescut carnea peste vioară...

Cristalul apei mă reflectă profund,
Mi-au înflorit degetele de-atîta chemare.
Mă poticnesc de pietre, pînă cînd
O picătură de apă m-absoarbe în soare.

☆
Iubito,
gutuie
de ceară,
visele
bat din mâini
să moară
Ți-am trecut unghiile
prin păr
să te doară
Mi-am pierdut gîndurile
pe urme
de cară
Căutînd aiurea
a murit
o vioară.

Valeriu Drumeș

ZUGRAV

Se-ntipăresc icoanele parinților
Pe sugativă lumină
Așa cum sufletul meu
Aourînd
Pe vazele tale.
Zugrav anonim, singele meu,
De-o viață
Potrivește răsăritul și-amurgul
În rama străveche
A zuei.

ANII PE URMELE NOASTRE

Trebuie să-ți clădești mereu alături viața,
Derului
De nisipurile ei mișcătoare,
Minguietor e virtețul coapselor
Sale...
Perjidă capcană din care te smulgi
Dacă nu-i preț tirziu.
Și mereu un sirop de singe
În plus
Pentru vechile datorii aproape
Uitate.
Anii pe urmele noastre jinduindu-ne
Ca pe o pradă
Și noi cu gîndul duși la zorii
Cînd razele
În mîna paloșe ne-au pus.

Mirel Lazar

☆
Iată pentru ce
îmi asum viața, că pe lucrul
cel dintîi care trebuie,
rivnînd cu nesațiu fericirea
și cuțitul cel lung al durerii
răsucindu-l în rană, pînă
la ultima picătură de singe,
care mai picură din
tragicul și fără rostul
și sublimul: A FI.

☆
Atît de crunt m-a mistuit arsura
De dragoste, de vise ori de aripi,
fum,
În răni de rupe crengi dintr-un
mesteacăn...
Invinețite răni, de scrum.

Am ras nesățios în verde
Și seva risipit-o-am în fum.
M-am ars pe sfînt altarul unor
vorbe —
Cenușă fost-am, împărțită-n drum.

Mi-am ars privirea, mîinile și gura
Și fumul faptelor într-un zadar,
Mă-neacă și, dezlănțuită, zgura,
Destramă echilibrul meu precar.

Atît de crunt m-a mistuit arsura
Cît aș putea să fiu, un cenușar.

Constantin Mărăscu

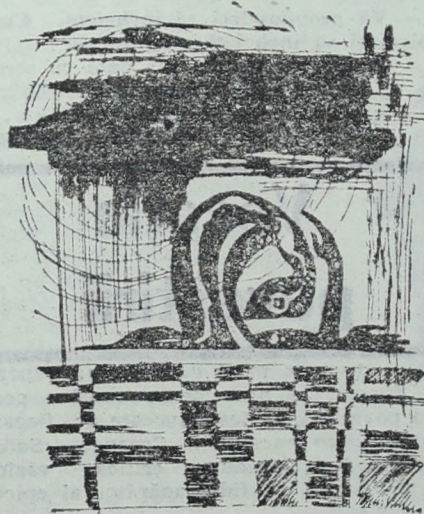
CINTIND ÎNTR-UN ORAȘ MARE

— III —

Se trezesc mahalalele pe rînd —
bărbații se-nvață unul pe altul
întunecînd dimineața
cu țigările scupate din plămîni
Femeile scutură grăbite
somnia de pe pereți
și-ncheie pachetul de toate zilele.
Apar și copiii rotofeji
ca niște simburi de piersici
clăbucindu-și ochii —
de pe-acum se-aud în ei
angrenajele vieții.

Un reporter ar scrie;
obișnuită dimineață de vară,
de parcă merele ar fi transparente
și-n ele s-ar bălăci
muncitori cu urechile-ndesate cu
vată.

Se trezesc mahalalele pe rînd,
fiecare-și are cocoșul ei de tablă
care bate toba dimineața
s-alunge luna istovită de dragoste
transpirînd abundent pe grădini.
Doar fetele mari se mai spală cu
tarbă
să aibe sinii tari,
apoi se baricadează în salopeta de
lucru...

AHILE

Ce liniște — va fi de ajuns
să nu mișcăm pleoapele
și femeile noastre
vor rămîne suspendate de mireme.
Trec lucruri firești sub miinile
noastre
și în călcîi dureros se zbate un gol,
dar mă simt stăpin pe toate arterele,
aș putea să împing zidăria
peste propria-mi luntre.

Corina Rujan

ARMONIE

E un amestec de soare și apă
În aer
Sînd bălți hurducate de umbre
În care nici măcar nu mă recunosc
Așteptarea toacă prelungirile de frunze
Crescute pe spate
Și mersul lebedei printre nuferi
E ca o scuturare de lacrimi
Pe fotografia deșertului.
E un amestec de soare și apă
Pe tîmple
Zvicnește doar un capăt
De anotimp evaziv
Armonie deplină pe coapsele zilei
Poetic răsucite-n spirala de verde
Și poate tocmai de aceea
Trec întii prin cerul de liniște
La ieșirea din somn.

☆
Toamna îmi scupă
plămîni
pe jar
Acum cînd am mai multă
Nevoie de aer
Ca oricînd
Ce să fac doar
Cu brațele mele singulare?
Ce git să mai cuprind
Între degete
Ca la o împreunare
De aripi?
Din febra nopții
Se desprind — iată —
gradele mele fierbinți
38
poate chiar 39
Cineva tușește pe umărul meu
Și se face cî plouă.

Teodora Bacșiș

AGONIE DE TOAMNĂ

Mă risipesc în miile de culori
din trupul toamnei...
Nostalgia frunzelor în agonie
Îmi îmbrățișează fiecare pas
Cu sărutări ruginii.
În mine curge cîntecul păsărilor
Care pleacă să se tubească cu soarele.
Fiecare zi de septembrie e-o ciudățenie...
Să nu te-ncrezi în gîndul
cu chip de femeie...
Căci toate frunzele pe care calci
sînt un suspin...
Te-ntrebi de ce suride toamna
atît de galben?
Și poate simți răspunsul
curgînd cu lacrimile copacilor...

AM UCIS ÎN MINE

Am ucis în mine cîntecul păsărilor
Și păsările mi-au acoperit ochii
cu fărime de cer;
Am ucis în mine tăcerea munților
Și munții mi-au dăruit liniștea
zăpezilor eterne;
Am ucis în mine răsăritul soarelui
Și soarele m-a eliberat de nostalgia
tristeților;
Am ucis în mine amintirea dragostei
noastre
Și dragostea noastră a rămas suspendată
între iluzia tericirii și certitudinea
neputinței.

PROFIL

**"Este o șansă să văd
o generație de talent,
de mare aplecare
spre realitățile vieții
noastre..."**

— Teodor Bulza, iată, în aceeași pagină care găzduiește și cronică romanului dumneavoastră aveți posibilitatea ca, după mai mulți ani, să reveniți în paginile revistei „Forum studențesc”. După câți ani?

— După, într-adevăr, 8-9 ani revin în paginile „Forumului”, de astă dată și „studențesc”, revistă creată prin unirea revistelor care existau în institute și pe care mi-e drag să le amintesc aici, deci „Micronul”, „Forumul”, „Scalpelul” și „Agraria”.

— Pornind de la acest pretext al apariției cărții dv., să ne întoarcem în timp, mai ales că în această iarnă vom aniversa două decenii de presă studențescă timișoreană...

— Da, a fost o șansă pentru mine să prind o perioadă de vîrf a publicisticii studențești la Timișoara, o dată prin existența acelor reviste care au grupat studenții iubitori de publicistică, de literatură din întreg centrul universitar și, în plus, de altfel ca și acum, exista „Viața studențească”, o gazetă într-adevăr a tuturor studenților, unde am publicat destul de mult, grație și îndemnatărilor lui Nicolae Stoian, pe atunci redactor șef al revistei.

— Ați fost și șef al subredacției timișorene a „Vieții studențești”.

— Am fost și șef al subredacției, e adevărat, dar din păcate subredacția nu era atât de numeroasă cum e cea de azi; eram o mină de oameni, desigur tineri, care iubeam scrisul și doream ca în paginile gazetelor, indiferent de editorul lor, să prezentăm diferite aspecte din acest mare centru universitar care este Timișoara.

— Vă mai aduceți aminte din acea perioadă cam care erau subiectele cele mai importante care ocupau paginile revistei?

— Imi aduc, cum nu, că s-a scurs doar deceniul, nu și veacul Scriam foarte mult despre pregătirea profesională a studenților, a colegilor mei, multe reportaje, interviuri cu cadre didactice universitare, cu activiști de asociație, scriam și sport, cum scriu și acum. Am scris chiar și despre rugbi, am făcut o cronică la meciul „U” — Știința Petroșani, un derby de mare importanță. Astăzi echipa a decăzut, iar eu nu mai scriu despre rugbi. Firește, nu de aceea.

— Și ajungînd, să spunem, în zilele noastre, adaug, pentru cei care eventual nu cunosc, că sînteți conducătorul Cercului de presă al Casei de cultură a studenților, laureat în 1979 al Festivalului național „Cîntarea României”, ocazie cu care ne întoarcem la fenomenul publicistic actual din centrul nostru universitar, la tinerele condeie ce se manifestă în presă.

— Mă bucur că ne vedem în fiecare joi, mai puțin în sesiune, cu tine, cu colegii tăi, și discutăm despre presă, despre publicistică. Este, într-adevăr, pentru mine, care am trecut prin ucenicia gazetelor studențești, o mare șansă să văd o generație de mare talent, de mare aplecare spre realitățile vieții noastre universitare și în general ale vieții noastre sociale, economice, politice, să găsească aici multă maturitate, mult discernămint, multă chemare spre nou, spre subiecte mai puțin abordate în presa curentă. De asemenea, faptul că au trecut mai bine de 10 ani de la debutul

meu în presa studențescă, păstrarea acestei legături cu generația de acum îmi oferă ocazia unei întâlniri cu tineri pe cit de talentați, pe atît de serioși, tineri pe care eu nu-i cunosc propriu-zis ca studenți, ci ca participanți la o activitate a Casei de cultură — o activitate profund politică, anume aceea de a se face purtători de cuvînt ai colegilor lor, de a expune puncte de vedere în ce privește viața universitară, problematica învățămîntului nostru superior, lucrurile cele bune, cit și neîmplinirile ce se mai ivesc sub diferite fațete.

— Dar să revenim la „Iulie”, prefațat de fragmentele publicate anterior în „Amfiteatru”, în „Flacăra” sau în „Orizont”. Cartea a plăcut. Pușini știu poate că această carte vorbește despre oameni, despre locuri pe care le-ați cunoscut foarte bine.

— Mai întîi, dintr-o datorie de onoare, evoc și aici numele unui dascăl pe care-l iubesc foarte mult și căruia îi datoriez enorm în ceea ce privește activitatea mea jurnalistică și, de acum, literară; e vorba de prof. univ. dr. G.I. Tohăneanu, căruia i-am închinat romanul „Iulie” nu numai din pricină că m-a invitat să semnez împreună cu domnia sa cartea „O seama de cuvinte românești”, apărută în 1976, tot la „Facla”, ci pentru că la îndemnul său m-am angajat pe o cale pe care n-am mai parcurs-o, aceea de a scrie un roman. N-am scris proză scurtă pentru că m-am gândit mult la faptul că tot ceea ce aveam de transmis despre mediul în care am crescut (I-am și numit de altfel, e vorba de Semeac, un sat de lângă Arad) putea constitui subiectul unei cărți, riscînd, desigur, multe reproșuri nu atît din partea cititorilor, cit din partea criticii, anume că mediul rural s-a bucurat în literatura noastră de opere ilustrate, așa că un debut ce-ar putea aduce nou. Sper totuși că am scris o carte onestă și onorabilă despre un spațiu de țară propriu ca dimensiune și geografică și umană, cu personaje cit de cit interesante, care să închege o lume, destine... mă rog, mi-e greu să vorbesc despre carte.

— Așa cum se obișnuiește în interviuri, care sînt proiectele de viitor?

— N-am proiecte nemaipomenit de mari. Doresc să scriu în continuare la presa curentă, cotidiană sau săptămînală, să public cit mai mult, să văd în librării o carte de reportaj, la editura „Sport-Turism”, „Lumini bănățene”. Aș vrea să continui lumea romanului „Iulie”.

— Vă propun deci să încheiem. Cum obișnuieți să încheiați un interviu?

— Firește, cu punct, altă dată cu semn de exclamare sau cu semnul întrebării.

— Așadar, acesta să-l încheiem cu...
GEORGE BOIERU

Vocația povestirii

S-a discutat mult despre predispoziția funciară a prozatorului român pentru povestire, au fost invocate de fiecare dată ilustre exemple: Creangă, Sadoveanu, Agârbiceanu, critica, văzînd în povestitor un fidel apărător al epicu-

lui, a salutat și încurajat cea mai timidă inclinare dar, din păcate, genul continuă să rămînă deficitar. Tentația romanului de factură modernă — analitic, reflexiv, intelectualizat și complex pînă la sofisticare — a fost și continuă să fie irezistibilă: prozatorii necorupți (incă) de Joyce, Kafka, Virginia Woolf sau Thomas Mann pot fi numărați pe degetele de la o singură mînă.

Intr-un asemenea context, debutul unui prozator ce-și afirmă clar vocația de povestitor, sfidînd — nu fără o oarecare ostentație — obsesia contagioasă a „modernității cu orice pret”, capătă semnificații de excepție Prin înclinația și bucuria povestirii, bogăția epică, tematica predilect morală și economia specifică a limbajului romanul lui Teodor Bulza, **Iulie** (Ed. Facla, 1979), se situează neîndoiește în prelungirea strălucitei tradiții a prozei ardelenești. În spiritul aceleiași tradiții, **Iulie** este romanul unei colectivități rurale, cea a semlecanilor, o lume fabuloasă, închisă în tiparele ei ancestrale, bîntuie de pasiuni, drame, intrigă, eresuri, adică de tot ceea ce dă policromia universului rural și, evident, savoaarea unui roman.

Purtători ai unor psihologii simple, ne-s sofisticate, semlecanii, ca și autorul de altfel, suferă de patima povestirii. Astfel că romanul se clădește prin adăugarea unor istorisiri, narațiunea fiind în permanență intreruptă (iar neori anihilată total) de personaje care țin cu tot dinadinsul să relateze întîmplări trăite sau numai auzite. Din mulțimea acestor personaje, ale căror destine interferează continuu și se dizolvă în cel al colectivității, se desprind cîteva figuri privilegiate, apariții pitorești, simboluri ale unei vechi tipologii rurale: preotul Putric, boactărul Teodor Băbău, apoi țărani Florea, Ceampaș, Solovăstru.

Intriga se țese abia în partea a doua a cărții și este destul de simplă, romanul excelînd așa cum era de așteptat, prin carnația factologică pe care i-o aduce povestirea. Temporal, narațiunea se situează în primii ani după al doilea război mondial, atunci cînd Semeacul, sat altădată prosper, udat de apa binecuvîntată a Mureșului, intră în febra unor prefaceri importante: aplicarea legii agrare, instalarea unui primar comunist, construirea primei căi ferate prin care satul urmează să fie legat de restul lumii. Îndoiala și scepticismul tradițional al țăranelui dinaintea noului, rănilor încă vii ale războiului și reminiscențele unor drame vechi, neconsumate, ridică piedici în calea transformării satului bănățean. Ţuper, personajul tenebros al satului, ambițios și răzbunător, ține să-și plătească toate polițele față de dușmanii săi. De aici conflictul, incendierea saivanului (ridicat de semlecani pentru procurarea banilor necesari construirii căii ferate), prinderea și uciderea lui de către Ceampaș. Dintre toate personajele. Ţuper ni se pare a fi cel mai bine dimensionat: spirit malefic, arogant, pătimaș, violent și răzbunător, el este în același timp sensibil, ușor vulnerabil (frumoasa scenă a prinderii calului alb este aici cit se poate de binevenită, fără ea personajul rămînînd plat, unidimensional, iar autorul expus acuzației de maniheism).

Lectura cărții este plăcută și antrenantă, în ciuda intrigii sumare și tirzii, tensiunea fiind totuși măiestrit gradată și atingînd punctul culminant acolo unde trebuia, adică exact în finalul romanului. În plus, autorul manifestă o grijă constantă pentru vorba rotundă și mustoasă a semlecanilor. textul căpătînd deseori valențe lirice. Fresca pe care Teodor Bulza se ambiționează s-o realizeze, are însă vigoare atîta timp cît proza se menține în spațiul povestirii, pierzînd din pregnanță atunci cînd naratorul se aventurează în planul psihologiei (paradoxal, la pagina 225 aflăm chiar tribulațiile psihologice ale unui ciine). Buna experiență a cuvîntului, forța epică și intuiția deosebită a concretului sensibil sînt argumentele incontestabile ale unui prozator cu o frumoasă perspectivă. Aceste îmbucurătoare promisiuni vor putea fi însă onorate numai în măsura în care Teodor Bulza nu-și va trăda vocația.

GEORGE ȘERBAN

Urme de pași

Narcis își cuprinsese fruntea în palme. Pe coperta dosarului din fața sa scria „Forum studențesc — nr. 1000”, iar lucrările de calitate se lăsau încă așteptate. Simți cum îl cuprinde un sentiment de tristețe, de dezamăgire în care începea să se amestece disperarea.

Îi cam repezise pe cei de adineaori, dar materialele erau slabe, pentru numărul 1000 trebuia ceva... ceva...

O clipă, în fața ochilor avu imaginea unor rafturi lungi, încărcate de cărți și reviste. Iși apăsă templele.

Toată lumea era plină de bunăvoință, toți încercau să-l ajute, dar el avea nevoie de ceva deosebit, ceva cu totul deosebit...

Narcis închise ochii și văzu din nou rafturile acelea, apoi un teanc enorm de reviste O voce îi șopti: „În urmă cu aproape o sută de ani...”

Narcis tresări. Iși zise că ar trebui să se odihnească — dar nu se putea odihni acum. Acum avea nevoie de o idee.

Simți o prezență străină. Ridicînd privirea, văzu că în fața sa se afla un necunoscut. Îi auzi vorbind: În numărul 50 al „Forumului” a existat o rubrică intitulată „Cum vedeți nr. 1000?”. S-ar putea să găsești acolo cîteva idei interesante. Vocea se stinse și arătarea dispăru.

Numărul 1000 apărui în curînd, bucurîndu-se de un meritat succes. Și poate că nimeni nu și-ar mai fi amintit vreodată de chinul lui Narcis din acea după-amiază, sau de vizita pe care a primit-o, dacă în biroul său nu ar fi rămas întipărite urmele simetrice ale unor pași.

DORIN DAVIDEANU

Imposibil

Așezat în fotoliul său gonflabil, Ritz pufăia încetîșor. Nu-i venea să creadă că ecranul acela din fața lui va aduce o cotitură de proporții în viața sa de creator anonim: în sfîrșit, i se va difuza și lui o lucrare.

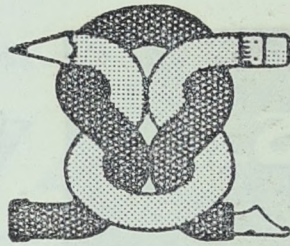
Oh, acum, cînd în sfîrșit întreaga galaxie va deveni conștientă de existența și capacitatea sa de creație, toate evenimentele din zilele trecute îi apăsare aureolate. Chiar și vizita aceea la redacția galactică a „Forumului studențesc”, cînd redactorul îi primise cu scepticism materialul, spunînd că nu crede că va reuși să difuzeze asemenea aberații, mai ales acum, cu ocazia oferită de nr. 1000 al revistei.

În clipa aceea, pe ecranul telepresului tocmai apărui figura redactorului șef de la „Forum” care anunță conținutul magazinului.

„Să știi că redactorul avea dreptate — își zise Ritz, atunci cînd tocmai era prezentată lucrarea sa — auzi dom'le idee, să ne viziteze extraterestri veniți sub formă de radiații luminoase din nu știu ce colț al universului. Păi nici un foetus nu mai crede așa ceva. Ce idee, măi să fie, cum de-am putut așterne asemenea ineptie pe e.c. (etileno-celuloză)? Oameni veniți pe o rază... Imposibil! Auzi, dom'...”

În clipa aceea, o lumină orbitoare inundă încăperea. Ritz, năucit de efliuviul luminos, simți cum o mină i se lasă pe umăr. Ros de presimțiri sumbre, se întoarse încetîșor. În spatele său, scaldat de spotul luminos care pătrundea prin fereastra deschisă, îi rînjea binevoitor eroul povestirii sale.

LAURENȚIU DEMETROVICI

Intr-unul din numerele mai vechi ale revistei (14/1975), Rodica Stoie făcea o anchetă despre lecturile studenților. In acest număr, ea revine pe același traseu, notind gânduri și sentimente vis-a-vis de acest mare prieten al omului — cartea. Deci, ce mai citesc studenții, Rodica Stoie?

Scriam — nostalgice gânduri — acum mai bine de patru ani (distanța traversării unei studenții) despre alte idei, alți studenți, alte sentimente legate de lectură, de ceea ce înseamnă universul cărților pentru noi, oamenii tinerei generații, specialiștii dece-niului opt.

„Citesc de un an Shakespeare...” „Și?!” — îl întreb cu suflul la gură.

„Nu-mi ajunge suflarea...”

Dintotdeauna studenția a însemnat un maxim de receptivitate spirituală. E vârsta tineretii exuberante, când pasiunile capătă dimensiuni posibile, realului. Pregătirea profesională rămâne coloana vertebrală a acestui organism susținând o febrilă nevoie de cunoaștere.

Cartea-fidel tovarăș de drum

„Cartea e fie complementul acestei vieți, fie reflectarea, fie replica ei în absolut. Cartea e mesajul unei zbuclumate experiențe, transmisă oamenilor viitorului. Ea ne reprezintă pe noi cu toate contradicțiile lăuntrice, redescoperindu-ne în interiorul acestui infinit univers care e omul”.

„Marile întrebări existențiale care de-a lungul epocilor au răscolit gândirea a generații și generații, își găsesc exprimarea imaginativ-plastică în fantezia debordantă, de-a dreptul uluitoare a citorva mari scriitori. O întreagă lume se ascunde îndărătul frazelor ticluite — meșteșugite, o lume plină de idei, de patimi, de gânduri. Marile întrebări nu determină să acționăm în sensul descoperirii adevărului. Iar una din fațetele posibile, elegante, este cartea”.

„Cu fiecare carte nouă — ca de altfel cu orice operă de artă — și se dezvăluie misterioasa repetare a creației”.

„După ce am traversat, inevitabil, câteva experiențe artistice, filozofice, stilistice, după ce-am avut bucuria descoperirii lui Shakespeare, Malraux, Marquez, Pirandello, ș.a., ce-aș mai putea spune? Că-l iubesc pe Mateiu Caragiale până la lacrimi. Căci citesc între un sandwich și-un iaurt, ori un curs, ori mestecând, fugăr, pe stradă, un corn — obiceiuri barbare, nu? Că salt cite un seminar — pentru a face coadă la librărie? Nu, nu știu ce să-ți spun. N-am timp să citesc. Dacă aș începe să-ți vorbesc despre scriitorii pe care-i respect și despre ceea ce reprezintă opera lor pentru mine, aș avea senzația că-i bîrfesc”.

„Iubesc cartea, iubesc scriitorii, iubesc poezia. Le iubesc pentru că mă dor cuvintele... Și, dincolo de ele, extraordinara aventură spirituală, cea care și se dezvăluie, fascinanta lume care izbucnește din neașteptata împerechere a unor cuvinte, a unor sunete. Deasupra tuturor, plutind nonșalant, autorul, investit cu puteri demiurgice, cel care a creat această lume...”

„Ce citesc? Să-ți înșir nume, cărți, de-o sonoritate zguduitoare? Nu e cazul Gradul de cultură al unui om nu-l apreciez, neapărat, în funcție de numărul volumelor parcurse. Nimeni nu are nevoie de maculatură. Trăim într-o agitație intensă, dusă, uneori, la paroxism, n-avem timp. Esențialul este ceea ce-ți rămâne din cartea parcursă — poate tot în fugă. Cit de câștigat ieși suflătește din această confruntare operă-autor-lector”.

Da, există și o parte din studenți — sper să fie o cantitate infimă — care te privește uimit, până la consternare: „Ce citesc?!”... Cursuri... seminarii... numai specialitate... nu am timp pentru lectură. Nu mă interesează... Nu, nu mă relaxează, nu mă ajută deloc...”

Se citește mult, se citește puțin? N-am verificat nici cel puțin niște statistici ale bibliotecilor de pe teritoriul orașului. M-a interesat psihologia, reacția interlocutorului la această întrebare, devenită leit-motivul anchetei mele: „Ce citești?”. Priviri derutate, zeflemitoare, nesigure, indulgent-zîmbitoare... Și câteva din gândurile furate la un colț de stradă, pe coridoarele facultăților, în cămin. Gânduri pline, totuși, de poezie, care surprind o anumită stare de spirit a studenților timișoreni. Citim ce ne place, citim însă și ce ne cade în mână... E-o lume în care se vehiculează multe criterii stabilite ad-hoc, există, încă, lipsă de discernământ...

Literatura, arta în diversele ei forme de manifestare, rămâne un teritoriu al creației perpetue, depășind condiția de agrement, continuând să surprindă reflexele celei mai intense ale condiției umane luptând pentru cucerirea complexității existențiale. Literatura a fost adesea maltrată, idolatră, negată, adulată, disprețuită, dar ea rămâne nelipsită din preocupările cotidiene fiind un bun camarad de drum în timpul atîtor experiențe dramatice ale omenirii.

Au declarat redactorilor noștri

IOAN CHIRILA: „Pentru mine nu există deocamdată... O echipă națională nu poate fi schimbată radical. Ea trebuie corectată pe parcurs...”

— V-aș ruga să-mi vorbiți despre un antrenor român care a adus ceva nou în fotbalul românesc?

— Da. Emeric Vogl, care i-a învâțat, pe Angelo Niculescu și pe Valentin Stănescu, cum să gîndească în fotbalul nostru... (2/1974).

ION IONESCU: „Ce antrenor român vă este model prin activitatea sa? — Costică Cernăianu”. Edificatoare orientarea federației, nu?

NICU CONSTANTIN: „Românul s-a născut poet, apoi a devenit umorist” (6/1974).

ALEXANDRU IVASIUC: „Am mai spus și cu alte ocazii, dar repet pentru că e ceea ce gîndesc și acum: facem în cărți ceea ce nu putem face în viață... Într-o mare lucrare beletristică sau într-un simplu discurs, fiecare cuvînt trebuie să fie ca un pumn, trebuie să izbească. De aceea, aș defini succint poezia ca un maxim de idei cu minim de cuvinte... Sensibilitatea la critică nu este o formă de insuficiență evoluție. Mie critica îmi dă pulsul, gusturile publicului, este un semnal, un „feed-back” din care pot trage concluzii... Singura modalitate de a face „harceparcea” o carte este de a nu o citi, de a nu o comenta... regizorii din tinăra generație sînt mai mult tehnocrați decît talențați... tehnocrat în sensul muncii unui pantofar: e ca și cînd ți-ai comanda un pantof ultramodern, din material foarte bun, ai plăti suficient, dar cînd să-l încalți ai vedea că e cu două numere mai mare sau mai mici. Vom progresa în cinematografie dacă oamenii vor hotărî să riște. Acum e prea ca o loterie cu toate numerele cîștigătoare...” (23/1977).

ALEXANDRU STARK: „Nu intru cu cizmele în sufletul oamenilor, dar dacă lipsa de răspuns se datorează unor limite insist și merg mai departe... interviul s-a născut odată cu — hai să zicem — apariția Evei, cînd Adam a avut cu cine conversa... În viața ieși interviuri la oameni deștepți sau la oameni care stau doar pe post de deștepți... nu am avut în viața mea birou, acesta este al unui șef. Singurul lucru cu adevărat inteligent pe care l-am făcut în viață este că am refuzat de trei ori să am birou, adică să fiu numit șef. Cu birou ești un funcționar al ziarului, nicicum un reporter... Am idei puține dar fixe. Eu țin la ele, dar pentru alții nu sînt bune. Sînt obișnuit să am dreptate, chiar dacă mi se dă mai tîrziu... Important e să iasă cel cu care iau interviul bine, nu eu. Dacă iese el, ies și eu...” (28/1977).

TORA VASILESCU: „Producătorii s-au obișnuit, deja, cu filme STAS, văzute și aprobate. Simți deseori cum plutește prin preajmă rutina, sau mai grav, un conformism prost înțeles. Trebuie cineva să ne convingă să ne iubim țara? O simțim asta fără vorbă mari, fără imagini și scene vădit moralizatoare... Nu trebuie să mergem la film, de pildă, ca să ne iubim Carpații...” (29/1977).

MARGARETA POGONAT: „Actorul a devenit, din păcate, un fel de mașină, un fel de magazin cu zeci de sertărașe: sertărașul I — repetiție; 2 — filmare; 3 — spectacol matineu; 4 — turneu etc. (36/1978).

ADRIAN PAUNESCU: „Deocamdată nu cred că am făcut atîta încît să cer, vorba ta, nota de plată, dar va veni și acest moment. Însă ia seama, nu știu cîți veți mai fi atunci la masa mea... Îmi place să lupt. Cu inerția, cu prostia, cu lumea, cu minciuna. Pun mereu umărul acolo unde un om împinge hăis și alți zece împing cea... Desigur nu mă inhibă faptul că sînt hulit, deoarece nu toți trebuie să fie de acord cu ceea ce fac eu. De fapt, nu oblig pe nimeni să stea să mă asculte. Dacă trebuie să călătorim cu același tren, de ce să ne aflăm și în același vagon?...” (38/1978).

ECATERINA OPROIU: „Vîrsta intelectuală nu trebuie căutată în buletinele de identitate... există nu numai bătrîni cu inima tinăra, dar și tineri născuți oboșiți. Blăzați înainte de a fi curajoși, învechiți înainte de a fi noi, academizați înainte de a vedea măcar localul Academiei... Uneori avînd punga goală constăți uimit că mîntea ție- doldora... (40/1978).

In urmă cu cinci ani, într-un decembrie tîrziu, s-au așternut pe hîrtie primele fraze din ceea ce, ulterior, un recenzent de publicații avea să numească „punctul de rezistență al revistei”, actualele Fonogramme. Nașterea rubricii s-a produs, însă, după o „carantină redacțională” (quarante — patruzeci... de zile), la începutul lui februarie 1976. De atunci și pînă acum, cu excepția a două numere speciale, rubrica muzicală a apărut cu regularitate, în primul an sub numele de Sinteze, iar apoi, sub titulatura actuală.

Dacă la început „scurtele comentarii și informații” includeau știri externe (privitoare la formații care ne vizitau țara, sau topuri ale principalelor publicații de specialitate din străinătate), odată cu noua titulatură rubrica s-a orientat îndeosebi asupra scenei românești, încercînd a compensa golul provocat de dispariția unor semnături și rubrici sau de uniformitatea celor gen „top” de la alte reviste. A existat o perioadă în care s-a scris masiv despre punk, în timp ce — spre exemplu — Adrian Enescu, cu zeci de înregistrări și un album la activ, continua să rămînă un anonim și, asemenea lui, realizările altor muzicieni, chiar o bună parte a jazzului românesc, tocmai datorită lipsei unei informări sistematice a publicului.

Iată de ce, nu vom „comercializa” rubrica de față (cum au sugerat unii cititori) adăugîndu-i un top sau scriind despre cîte costume au schimbat cei de la Boney M în ultimul turneu și nici la ce preț au ajuns ciorapii lui Elvis Presley, ci, ca și pînă acum, despre personalitățile noastre muzicale, despre evenimentele scenice și discografice mai importante, „vom promova pe cei ce fac cu adevărat artă, pe cei care servesc muzica și nu cei ce se servesc de ea”.

Cum ultimele articole au fost rezervate exclusiv jazzului, îmi propusesem în acesta o privire asupra rockului românesc, în care, de la „Zalmoxe” pînă acum, nu s-a mai „spus” mare lucru.

Deși momente scenice au existat din abundență în această toamnă (se manifestă, și nu e rău, chiar o modă a turneelor), ele au fost înspide, cu caracter „alimentar”, iar acceptarea lor zgomotoasă de tinerii „fani” nu poate decît să mă îngrijoreze la gîndul că poluarea crescîndă a muzicii rock va îngreuna și mai mult pătrunderea valorilor din stiluri mai „culte” ca: muzica progresivă, jazz-rockul, a muzicii de autor (vezi „Cele 12 luni ale visului” — Adrian Enescu).

Iată de ce, aminăm incursiunea propusă, lăsînd deocamdată pentru limpezirea (sau tulburarea!) rockului românesc, formațiile și organizatorii de gale, festivaluri etc. (de ce s-or face acestea numai primăvara?) să spargă gheața cu noi evenimente, urmînd a derula acum cîteva știri privind aparițiile, din anul următor, ale Casei de discuri Electre-cord.

Mai întii, să anunțăm al treilea disc din seria „Formații pop”, care va conține următoarele piese: „Drum prin cîmpie” — Basorelief, „Corabia cu pinze” — Iris, „Veniți prieteni” — Columna, „Lungul drum al zilei către noapte” — Holograf, „Veniți să cîntăm” — Grup 74, „Fața visătoare” — Academica, „Lae Chioru” — Beta, „Limba noastră” — Cristal, „Evoluție” — Cromatic.

Semnal M vor apărea pe un disc LP ce va conține o parte din succesele grupului ca: „Trenul cursă de persoane Apahida — Cluj-Napoca”, „Racul, broasca și o știucă”, „Colorînd o frază”, „Copiii pămîntului”, „Versul”, „Generația noastră”, „Rîul”, „Vara amintirilor”, „Hore pe smalt”, „Orizont și înălțime”.

Pe al doilea album, din seria Zenés Karaván (Caravana muzicală), alături de formațiile Vox T77, Metropal, Brevis și cîțiva interpreți folk, apare și formația Garabonciás de la Casa de cultură a studenților din Timișoara (care a înregistrat recent și un disc pe 45 de turajii).

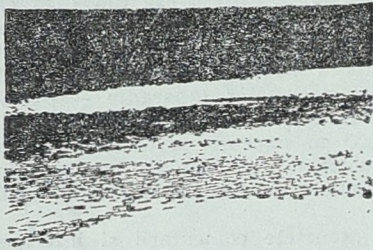
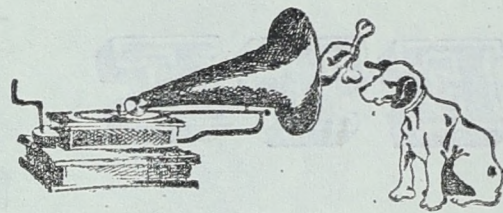
Adina Dimitriu este protagonista unui disc folk cu următoarele 4 piese: „Dor” (versuri Nichita Stănescu), „Argint de lacăt” (Constanța Buzea), „De vorbă cu florile” și „Tramvaiul 3” (ambele Șerban Foartă).

IOAN BACALETE

ULTIMA ORA: Clubul de jazz al Casei de cultură a studenților organizează marți, 18 decembrie a.c., ora 20,30 un concert de jazz susținut de pianistul ION BACIU jr. și membrii ai formației TRANSFER (Iași).

de gustibus...

UN MUNCITOR ARTIST — GHEORGHE BABEȚ

Pe Gheorghe Babeț l-am cunoscut într-o zi de lucru, la locul său de muncă, în cadrul serviciului mecano-energetic, de la L.M.T. Dacă n-aș fi știut dinainte cite ceva despre el, n-aș fi bănuțit, poate niciodată, că el e acela care la cele două ediții ale Festivalului național „Cântarea României” a câștigat locul întâi, iar la Salonul republican de artă naivă (Arad, 1979) a luat premiul Uniunii Artiștilor Plastici din România.

Și, totuși, neastimpărul privirilor sale — care iscodeau, parcă, fiecare lucru, ca să descopere o nouă culoare, ca să-i dezvăluie candoarea, nuanțele metafizice, suprarealiste, ori impresioniste — nu m-ar fi lăsat indiferent. Privirile acelea curioase ca niște semne de întrebare mi l-ar fi trădat, de bună seamă, pe autorul tablourilor: „Naturalistul”, „Casa bunicii”, „Ora prinzului”, „Tăietorii de lemne”, „Peisaj timișorean”, „Metamorfoză” etc.

Voiam să-l cunosc și să mai aflu ceva despre el și munca lui. Mi-a vorbit cu amabilitate despre formarea sa ca muncitor și ca pictor, despre faptul că, în numai trei ani și jumătate, a reușit să ajungă cunoscut în țară și peste hotare, unde a participat la expoziții colective. Mi-a mărturisit, totodată, mulțumirea și profunda sa recunoștință pentru minunatele condiții fără de care nu își închipuie cum ar fi fost posibil ca numele unui simplu lucrător de la L.M.T. să fie rostit în țări ca: Elveția, Suedia, R.F.G., S.U.A.

Gheorghe Babeț — un muncitor artist, un nume de care, fără îndoială, vom auzi mereu.

DUMITRU RADA

Cea de-a XVIII-a ediție a competiției internaționale de handbal masculin dotată cu „Trofeul Carpați” a intrat de-acum în amintire. Prestigiul pe care această întrecere și l-a câștigat de-a lungul anilor, de la prima ediție (februarie 1959 — București) și până acum i-a adus renumele de cel mai important test înaintea Jocurilor Olimpice și Campionatului mondial. S-o tratăm și noi ca atare, mai ales că anul acesta au evoluat la Arad și viitoarele parteneri de întrecere ale echipei României în grupa de la Olimpiadă, R.D.G. și Polonia, cu toate că intervalul redus de timp care ne desparte de suprema competiție a făcut ca participarea să fie oarecum „dilatată” de anumite considerente tactice.

La ce mă refer, afirmând acestea? La faptul că echipa R.D.G.-ului nu a arătat mai nimic din cunoscuta ei forță de joc ca dealtfel și echipa Ungariei, că Iugoslavia s-a prezentat cu o selecționată în care numai Vukoic și Izici ne-au amintit de valoroasa echipă a lui Ivo Snaj, și, în sfârșit, că Bulgaria și Norvegia s-au mulțumit cu modesta postură de sparring-parteneri.

Cuvinte bune aș avea la adresa 7-lui polonez, o echipă foarte athletică și de o mobilitate debordantă. Ne-a arătat o apărare foarte agresivă (uneori chiar dură) așezată pe semicercul de 9 m, condusă bine de frații Tluczynski, de la care porneau majoritatea atacurilor, finalizate de penetranții Kaluczinsky, Garpiel sau Kuleczka. Fără îndoială, acești adversari incomozi vor fi un obstacol greu de trecut la Olimpiadă. Tocmai de aceea, să sperăm că Nicolae Nedef și Lascăr Pană, antrenorii reprezentativei noastre, au tras învățămintele necesare, după desfășurarea ostilităților din finală: (România — Polonia: 21/17).

TROFEUL „CARPAȚI” — PRIVIRE RETROSPECTIVĂ

Ajungând aici, se cuvine spus că eforturile antrenorilor noștri de a suda o nouă garnitură au început să dea roade, și aceasta, nu numai prin faptul că ea a învins în acest an de două ori campioana mondială pe propriul ei teren, ci și prin capacitatea atacului nostru de a destrăma soluțiile defensive extreme uneori impuse de adversari. Echipa este condusă bine în teren de Radu Voina și are în stînga și Mironiuc doi realizatori de excepție, reușind astfel suplînirea cu succes a lui Stöckl și Birtalan (accidentați) și a lui Ștef (care a evoluat la echipa B). Nejustificate însă, excesele în apărare ale lui Drăgăniță, Fölker sau Radu Voina, care i-au trimis pe aceștia pe banca eliminărilor, pentru că într-un joc oficial deservite aduse astfel echipei sînt evidente.

Veritabile cîștiguri pentru Olimpiadă cred că sînt și Deacu, Olimpiu Flangea, portarul Claudiu Ionescu, precum și „piticul” Matei Alexandru, adevăratul „argint viu” de pe extrema stîngă a echipei noastre secunde.

Și acum, privirile tuturor sportivilor se îndreaptă către Olimpiadă, unde — ne spunea Nicolae Nedef — „handbalul românesc se află în fața unui obiectiv de mare importanță, cîștigarea medaliai olimpice de aur. Să spunem că va fi ușor ar însemna să nu fim realişti. Dar să sperăm, să credem că echipa noastră va face tot ce-i va sta în putință, pentru a realiza visul handbaliștilor, de-a aduce și singura medalie ce le lipsește din palmares.”

Succes băieți!

MIHAI JUNEA

Vă rog să-mi acordați...

An de an, peisajul multicolor al discotecilor se reîmprospătează cu studenții anului I. Aceștia aduc cu ei multă tinerețe și nonșalanță. Aduc un aer proaspăt de primăvară, prin bucuria și dorința de a dansa. Fapt, însă, mai puțin îmbucurător este scăderea pronunțată a numărului studenților care frecventează discotecile. Ori, după cum vă dați seama, o discotecă fără fete e ca o masă fără sare și piper. Ne-am adresat citorva „boboace”, de la diferite facultăți, încercînd să descifrăm această enigmă, și, convinși fiind, că aici s-ar putea cîștiga în numărul participantelor la această reuniune a muzicii și mișcării. Răspunsurile nu au adus prea multe explicații, nici propuneri, ci mai mult o concluzie generală valabilă pentru toate discotecile: se face prea puțin pentru popularizarea lor, nu se insistă asupra finutei, programele nu sînt interesante, discotecile nu au personalitate. Deci:

1. Frecvențați des discotecile? 2. Vă plac discotecile timișorene?

ADELINA IRVU, I Filologie:

● Da, destul de des, aproape în fiecare sîmbătă; îmi place la disco, e aproape singura mea distracție.

JUNILA MARIA, I Filologie — Rusă:

● Desigur, merg la discotecă, pentru că după părerea mea, este o posibilitate de distracție, cînd putem să ne desfășurăm.

● Desigur, pot să afirm aceasta, deși am fost la multe discoteci, aici e mult tineret, multă studentime, toți trăiesc viața.

BOJIT MONICA — Utilaj tehnologic:

● Da, merg des pentru că-mi place foarte-foarte mult muzica.

● E foarte multă tinerețe și exuberanță adunată în discotecile timișorene.

BROUH ILDICO, Mecanică, U.T.S.:

● Da, am fost de cîteva ori la Student Club, la Casa Studenților, mi-a plăcut foarte mult, au muzică bună și au și program destul de bun. În cîteva seri au fost și niște cîntăreți, poezi ce au interpretat creații proprii.

BECHEANU CORNELIA, I C, Mecanică U.T.S.:

● Nu, am fost o dată sau de două ori.

● Da, îmi place dar în primul rînd am de învățat, în al doilea rînd că nu am cu cine, în al treilea rînd nu prea mi-a plăcut muzica și felul cum a fost organizată discoteca; am mai fost la Cantină în Complex.

CURTA DORINA, Electrotehnică, I.A.C.:

● Aici, în Timișoara n-am fost niciodată, dar acasă în Sibiu mergeam destul de des. Aici, n-am fost, încă, poate pentru că nu-mi cunosc colegii și, deci, numai fete la disco... nu merge... (?)

DANA TUMPANARU, I Electronică și telecomunicații:

● Nu, în general nu sînt omul disco, însă atunci cînd am timp liber și simt nevoia să mă deconectez merg, merg o dată pe săptămînă în general.

● Unele da, altele mai puțin. Discoteca de la Casa studenților e selectă, deosebită, cu o muzică plăcută, nouă; discoteca de la Cantina complex lasă mult de dorit în ceea ce privește muzica. În rest nu pot să numesc. Ceea de la seara anului a lăsat și ea de dorit prin muzică.

SECHE ANICA, I Construcții:

● Da, la sfîrșit de săptămînă.

● Îmi plac discotecile timișorene, dar muzica ar putea fi mai bună, vizînd în special ceea ce discotecii din Complex.

SOCACI IDA, I Construcții:

● Păi, da! Casa Studenților mi-a plăcut, dar nu atît încît să mă mai duc.

NEAGA MARINELA, I C.C.I.A. SING.:

● Nu merg la disco pentru că n-am cu cine.

DRAGOIU CARMEN, I Pediatrie:

● Nu, pînă acum n-am fost la nici o discotecă. Îmi place foarte mult să dansez. Consider însă că discoteca e un loc deosebit unde se pot lega multe prietenii, se pot schimba opinii.

RADULESCU FELIX, I Electrotehnică A.C.:

● Am avut o perioadă cînd într-adevăr pot să spun că frecventam discotecile în sensul că-mi plăcea atmosfera, entuziasmul tineresc, dar din anul III de liceu s-a cam temperat; îmi place mai mult să stau acasă să ascult muzică bună, cultă (n-am fost încă la Filarmonică).

● O singură dată am fost la Casa Studenților, dar nu mi-a făcut impresia dorită, așteptam mult mai mult de la ea; poate lumea prea pestriță și faptul că nu dădea impresie de atmosferă pur studentească, cine știe...

MARIUS EPURE

Se vorbește, iarăși, despre „Retro” în toate formele vieții cotidiene: privire retro, muzică retro, mașini retro, modă retro... poate o să ajungem la munte retro, sau mare retro, sau mai știm ce retro... Într-atît de mult se pare că i-a coplesit pe creatorii din diverse domenii actuala lipsă de imaginație, idel și vervă, încît sociologii englezi au și decretat: „criză de idei”. Dacă da, atunci să nu negăm meritele acestora „în criză”, că bine ne mai este iarna cu paltoane și fuste mai lungi, cald ne mai este cu pantalonul mai strîns jos (să nu ne bată vîntul prea tare...), iar despre pantofi nici nu sînt așa de incomozi acești „spîțați”, cum lumea îi numește. Nici cu căciulițele, bascurile și șapucele nu o ducem prea rău, și ele, destul de vechi, de altfel, ca familie, și nici nu e rușinos să mai punem mina pe cite o pălărie de bunică, s-o mai ajustăm puțin, că e de-a dreptul în modă!

Cu pantofii sîntem ceva mai alarmați, mai ales în privința tocurilor. Acele „ac” au început să treacă nu numai de faza de „cui” dar acum se mai îngroașă chiar și și-au mai lăsat și din pretențiile de înălțime. Oricum, iarna face destule farse omului, chiar cînd e pe picioarele lui, dar atunci cînd este supraetațat!

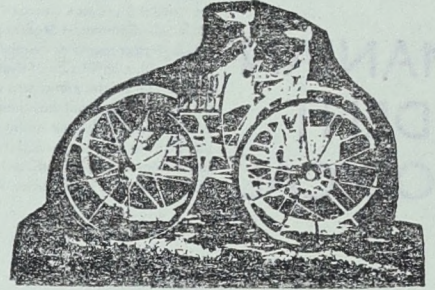
Restul s-a mai schimbat puțin. Nici fustele nu mai sînt așa de largi, dimpotrivă, trecînd de Anul nou încolo, unora, care au mai ieșit din „criză”, le-a venit ideea să le mai strîmteze, în unele cazuri chiar să le muleze, să le pună jachete și papillon, chiar și acele nostime, simpatică, bonete, care aduc a soldațel. Nu-i greu, totul e să ai curaj și... admiratori!

Dacă catifeaua raiată a fost eliminată din cursa cu materialul de blugi pentru jeansi, se pare că apare un nou concurent, catifeaua simplă, de culori deschise.

A inundat peste tot gri-ul-petrol, vernilul, bejul, în ultimele anotimpuri, și nu se lasă mai prejos, probabil că la ieșirea din „criză” se vor arunca în Casele de modă kilometri de alb, roșu intens și bleumarin. Nu-i rău, mai se trezește atmosfera. Catifeaua, impunîndu-se și aducînd toate culorile lumii, se vrea acum în rochiile, în fuste, în jachete și chiar într-un gen de pulovere, mai delicat de acceptat de cei pretențioși dar... gusturile nu se discută! (eventual se birfesc!). Pe lîngă asta, să mai vorbim de succesul dantelei grele, a mătăsurilor, satenului și lameului, dar cu prudență! Aici începe din nou, se pare, concursul rochiilor lucitoare, a luxului și a grelelor podoabe, care la un moment dat vizau bunul gust. Să sperăm că de data aceasta, după 30 de ani de abandon, vor fi preluate în mod pozitiv, nu la întîmplare.

Dar acum lumea nu merge numai la baluri sau întîlniri festive, la serate, nu este cel mai important a ne opri la „Luciri de-o clipă”... Goana timpului, ziua care vine, strigă prezent și pleacă, să n-o lăsăm să scape din mîinile noastre oricum. Nu excentrici ci cocheti trebuie să fim! Să nu ne preocupe în totalitate țînuta, dar nici să n-o neglijăm. Dar pentru aceasta mai avem multe de făcut. Și să privim înainte!

Lia Lucia PETRIC

„Tineri căsătoriți caută cameră!”

Cătălin Isman era în stare, în numărul 43 al revistei, să-și dea chiar bursa lui pentru a afla o gazdă ca lumea. Mai prudent, Stancu Răchitan, și-a propus ca împreună cu „soția” (evident, închiriată pentru articol) să caute o gazdă. Greutățile au apărut nu la căutarea gazdei ci a soției. În cele din urmă, două curajoase (!) s-au oferit să-l însotească în culisele anunțurilor de la rubrica INCHIRIERI din ziarul județean „Drapelul roșu”:

● **Inchiriez cameră mobilată la căsătoriți fără copii, Timișoara, tel. 1.06.79.** Folosesc telefonul de mai sus dar mi se răspunde scurt „Ocupat”. Aș fi vrut să zic măcar „Bună ziua!” dar...

● Cîteva zile mai tîrziu, în 6 noiembrie, norocul ne surîde: „Ofer două camere mobilate pentru băieți, fete, sau tineri căsătoriți. Zilnic. Timișoara, str. C. Brincoveanu nr. 130, orele 10-15, 16-19”. Ajungem aproape de capătul străzii. O casă nu prea arătoasă ne primește cu o poartă subredă. Un bărbat între două vîrste, care tocmai venise de la lucru, ne întîmpină cu o sticlă de ulei și cu o glumă „Să știți că nu vă dau și de băut!”. Două camere, mobilate, dintre care una nu are tavanul terminat, dar gazda ne asigură că „așa sînt meșterii de azi, le dai bani înainte și... uite, vin clienții și ei au uitat să termine dar, precis, pînă sîmbătă e gata”. „Soția” face impresie, mai ales că între timp s-a împrietinit cu cățelul gazdei. Impresia despre studenți este imediată: „Cînd vorbesc cu studenții, parcă aș vorbi cu mine! Și eu sînt inteligent dar... muncesc”. „Prețul?” — îl întrebăm noi, puțin grăbiți. „600 lei de cameră... și mie mi se pare mult dar... lemnele pentru iarnă nu costă așa de mult, e nevoie de 1.000 kg și apoi se poate și găti...”. În cea de-a doua cameră, în care se poate intra prin bucătărie, tavanul pare să-ți cadă în cap, becul împrăstie o lumină difuză iar în aer plutește un miros de cărbuni. „Nu trage soba, da chiar azi o curățăm fiți fără grija!”. O atmosferă destul de apăsătoare. Gazda este mulțumită că mîncăm la cantină și mai ales că sîntem căsătoriți. „Fetele, ca fiecare, sînt tinere, vin cu băieți și nu le poți impune, domle, să nu vină, sîntem civilizați doar?! Pe cînd cu cei căsătoriți nu e nici o problemă”. O femeie mai în vîrstă, aflată „întîmplător” în bucătărie adaugă: „Să știți, mai bine șoferul cu soția și copilul de azi dimineață!...” (Avem deci concurență!). Gazda nu se lasă intimidată: „Lasă, mamă, care vine și ne înțelegem mai repede”. Ne despărțim promițîndu-le că revenim cînd va fi gata și cealaltă cameră.

● **„Primeșc două fete și tineri căsătoriți în gazdă. Str. Lazăr Grünberg 16, Timișoara.**

O femeie de 50 de ani ne întîmpină zîmbitoare, dar la auzul că sîntem studenți și încă „căsătoriți” ne compătimentează: „Vai, dragă, să știți, camera e mică și-i numai o dormeză cam mică pentru doi... Imi pare rău dar trebuie să vă cumpărați și lemne, e departe de școală...”. „Prețul?” „500 de lei, cînd ești singură ai nevoie!”. Avea dreptate, mai ales în privința distanței, în calea noastră interpunîndu-se pasarella de la gară... Oricum, în centru, la încălzire centrală, prețul e ceva mai mare!

● **„Inchiriez cameră mobilată (fără dependențe) la două persoane. Chiria anticipat pe trei luni, Timișoara L.77.03”.**

Facem și această vizită, o gazdă nu prea vorbărească care așteaptă doar chirișii cu banii. Încălzire centrală, alte avantaje, dar prețul este de 900 (nouă sute) de lei!

Vis-à-vis de aceste anunțuri, un alt soi de anunțuri:

- „Studentă, caut cameră mobilată...”
- „Două studente medicină caută cameră...”
- „Studenti căsătoriți, căutăm garsonieră”.

(din „Drapelul roșu”, 18 nov. 1979)

Indiferent de sensul anunțurilor situația rămîne în discuție atîta timp cît mai există familii cu probleme de cazare nerezolvate. Intervin însă cîteva probleme pe care mulți familisti le scapă din vedere: cazarea se face de către Asociația pe institut, în limita locurilor disponibile, avîndu-se în vedere activitatea profesională și obștească, în condițiile și în spațiul de cazare rezervat institutului, luîndu-se în considerare, la alegerea institutului care face cazarea, capul familiei. Iar dacă unele familii care nu s-au încadrat în aceste „canoane” sau nu le convin condițiile care li se oferă, dau anunțuri la ziar sau umblă după tot felul de anunțuri, asta e o problemă de... familie.

Din cînd în cînd, porumbelul călător al poștei se distrează. Inveselit de soarele frumos, sau mai știu eu din ce cauză, scapă scrisorile din cioc acolo unde nu trebuie. Noroc cu MARIUS EPURE, care a reușit să găsească cîteva dintre ele și, prin intermediul revistei, să facă cunoscut „andrianșilor” că au fost căutați. Deci: ● Pe Angela Cătuș, Complex studențesc, camera

Una „paloma” distrată

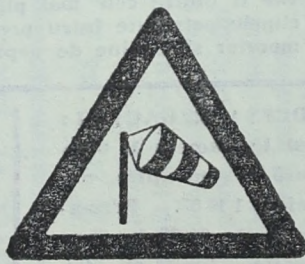
120, ap. 402, o caută, începînd din 26. 10. 1979, P.S. din Tirgu-Jiu... ● Catia Luca, același complex, dar de la cămin 412, camera 113, este așteptată să răspundă de către Chisindiu...

● Negoescu Corin îl cunoaște pe Cornel Gucea dar știe că stă la căminul 119. Să sperăm că adresa lui Corin este știută de Cornel... ● Pe Mirea Petre, complexul studențesc nr. 7, bloc 8, et. III, îl caută, de la finele lui octombrie, Victoria din Nădlac, în timp ce Daniela Mureșan, anul III fizică, este căutată de către Dan...

● Emmy Gorun, locatară a camerei 220 a unui cămin din complex, ai primit o scrisoare de la Craiova. Vezi de precizează adresa... ● Surpriză P.T.T.R.: A fost găsită în Complexul studențesc timișorean o scrisoare adresată de sold. T.R. Constantin Bădiță din Ploiești lui Vasile Toma, de la A.S.E. București, de pe strada Nikos Beloianis nr. 11, București. (N.R. Poate că așa scrisorile noastre conținînd revista, adresele ieșenilor, vor ajunge pe masa redactorilor de la V.S.). Situații care te fac să te distrezi dacă nu te gîndești că s-ar putea ca unele din scrisori să conțină mesaje destul de importante. Deocamdată scrisorile de mai sus se află la semnatul rubricii, putînd fi ridicare la orice sedință de redacție. Drum bun și... adresă exactă!

INTELEPCIUNEA STRĂZII (19)

Absența e pentru dragoste, ce-i vîntul pentru foc; pe cel mic îl stinge, pe cel mare îl întezește. (R. BUSSY)

(Din lucrările scrise, la disciplina Geografie la examenul de admitere de la Facultatea de științe economice)

Subiectul 1. „Apele din sud-vestul țării sînt fluviul Olt și riul Dunăre, care ape sînt mai adînci decît largi (pentru că le poți cuprinde cu ochiul liber), și pe care le cunosc încă din copilărie.

Apele din sud-vestul țării, fluviul Olt și riul Dunăre, izvorăsc, curg și se varsă în Marea Neagră formînd lîngă Constanța, strîmtoarea Dardanele și o salbă de stațiuni montane cum ar fi: Mamaia, Eforie, Venus, Saturn și alte nume de planete.

Despre apele din sud-vestul țării, muzicologul Tudor Gheorghe cînta „Dacă Dunăre n-aveam/ Oltul Dunăre-l făceam” — de unde rezidă marea importanță a fluviului Olt care se poate transforma în orice”.

Gigă... la examen

Subiectul 2. Tipurile de sol din țara noastră. „Cunoașterea tipelor de sol este foarte necesară și foarte importantă pentru a ști cînd trebuie să arăm și, mai ales, cînd trebuie să recoltăm solul. Pentru a cunoaște soiurile de sol trebuie să ieșim pe cîmpie și să săpăm o groapă, apoi, bîgîndu-ne în ea, observăm vopselele cu care a fost vopsit pămîntul. Putem vedea că solul este compus din cernoziom, humanus și o serie de nivele cum ar fi: nivelul 1, nivelul 2, nivelul 3 și multe altele.

Pe lîngă vopselele cu care este vopsit pămîntul, în sol mai găsim și microorganisme, care sînt niște viețuitoare care viețuiesc în sol și care nu se văd cu ochiul liber pentru că ele nu au ochelari.

Soiurile de sol sînt următoarele: cernoziom negru, cernoziom galben (numit și lut), cernoziom cenușiu (rezultat în urma arderilor interne) și cernoziom alb (în carierele de piatră). Apoi există soiurile: brun-roșcat de pădure, brun-roșcat de deal și brun-roșcat de cîmpie. Și, în sfîrșit, mai există caolinul care este foarte productiv pentru agricultură întrucît din el se face porțelanul și faianța”.

Subiectul 3. Monumente ale naturii din patria noastră. „Monumentele naturii din patria noastră sînt foarte importante pentru a ști ce nu trebuie să strice copiii cînd se joacă. Dintre monumentele naturii amintim catedrala din Timișoara care a fost construită în urmă cu 20 de ani cînd eu am fost născut și botezat acolo. Catedrala este foarte frumoasă, și pe dinăuntru și pe dinafară, fapt care atrage mulți vizitatori mai ales în perioada examenelor de admitere. Dar noi, fiind la facultatea de științe economice nu sîntem bisericosi, ci laici, că și pe mine m-au dus la botez cu forța, la biserica, pentru că eu știam ce mă așteaptă și nu voiam.

Alte monumente ale naturii ar fi gara nouă din Timișoara, care este foarte modernă și naturală, adică nu este făcută din materii prime artificiale.

Au fost declarate monumente ale naturii și capra neagră (personal nu sînt de acord, pentru că încă nu i-am văzut monumentul) și ursul polar care trăiește în creierul munților Carpați. De asemenea, monument al naturii este și cerbul lopătar care se urcă în barcă și lopătează cu coarbele”.

Pe post de examinator,

CONSTANTIN MARASCU

Pulsul orașului

● Ora 6,30. Greu pentru unii! Greu de făcut, mai ales, prognoza vremii căci afară e un „îngheț” de +5grade C. Dar chiar și așa, țurțuri de oameni atirnav de scările autobuzelor, destul de rare, probabil înșelate și ele de prognoză ● Intregul oraș era cuprins de frenezia cursei contra-cronometru pentru a nu întîrzia la serviciu. Doar frunzele toamnei continuă să cadă molcom ● După ora 8, liniște și pace peste oraș. Ba nu, în interiorul clădirilor zumzăie a muncă îndrîjită. Programul slab prezentat de cinematografele orașului nu poate fi decît un prilej de bucurie pentru mulți dintre profesori ● Doar în gară, locul unde poți să simți destul de puternic pulsul orașului, este o efervescență continuă. Iici, colo, pe peron, grupuri de studenți și elevi care pleacă acasă sau în excursie: „Ce, parcă o absență m-a făcut pe mine?...” ● Intre timp, însă, cofetăriile și cafe-barurile s-au înșesat de studenți. Sărmanul „Piticul” geme invadat de atîția uriași... În fața unor baruri, fețe îmbujorate de frig, în așteptarea orei 10. Sau poate nu numai de frig...

● Incet, dar sigur, dimineața a trecut. La „Trandafirul” se mai simte în aer voioșia studenților de la Construcții care încercau să reproducă turnul din Pisa prin intermediul unor cupe ● Intre timp, lupul din noi urlă, deznădăduit, a foame. Cantinele studențești sînt înșesate. La fel și autoserviriile. Cei de la „Expres”, atenți cu clienții lor, încearcă să le mențină buna dispoziție. Se ocupă de această problemă chiar conducerea unității care pune la vedere următorul anunț: „Orarul șefului unității — permanent; exceptînd marți, joi și sîmbătă” ● E zi de meci, orașul capătă o altă înfățișare. Ucele tramvaie și-au schimbat traseele F.C. Argeș uită însă de rolul unui oaspete și îl aruncă pe Poli cu cîteva trepte mai jos în clasament. Seara, în „piața Operei”, la celebrul „radio-porumbel” se comentează una din premierele timișorene ale acestei toamne: „Cum a jucat Poli ea o fată bătrîna?” ● Oamenii au părăsit întreprinderile mulțumiți de rezultatele acestui final de săptămîină. Singura lor problemă au mai rămas cumpărăturile pentru duminică. Curios, însă, că între orele 13-16 toate aprozarele din piață sînt închise. Și nu numai aprozarele... ● A venit seara. Luminile orașului se aprind, temătoare, una cite una... ● La ora 19,40, la intersecția străzilor 1 Decembrie cu Aleea Sportivilor, Adalbert Reuter, conducînd în stare de ebrietate mașina personală cu nr. 2 TM 4642, accidentează grav pe Veronica Spătaru care traversa necorespunzător strada. Șoferul a fugit de la locul accidentului. Ceea ce demonstrează că nu toate întîlnirile de sîmbătă seara sînt plăcute... ● Memento mori: Din vară și pînă acum, printre contravenienți, s-au numărat și studenții: Marcus Nicolae, Gheorghe Puri, Dana Avram — automobiliști; Liviu Șagău, Varvara Staficiuc, Traian Corb, Carmen Mierușcă — pietoni; Florea Stancu, Sebastian Jigalov, Cezar Coșariu — scandalagii (!) ajunși în stare de ebrietate. Cam mulți! ● 3 noiembrie a fost o zi fericită pentru Elena Giurgiu, Elena Murguleț, Maria Manea, Victoria Cheler și pentru încă 14 soții care au devenit fericite mame. Zi fericită și pentru soți.

● Orele serii ne-au adus la Teatru, filme, discotecă și în fața televizorului. Mulți, însă, cu buchete de flori în mînă, se îndreptau spre o onomastică sau spre o mică sau mare întîlnire ● Liniștea se așterne peste oraș. Pulsul lui bate încă puternic în schimbul trei al întreprinderilor. Un puls care spune că orașul trăiește, la orice oră, o viață tumultuoasă...

Sorin MAILAT

RUMANIAN STUDENT PERIODICAL

The Forum Studentesc (Students' Forum) is the title of the propaganda periodical of the Central Students Council of Timisoara (KDESZ—Communist Students Union). It is a 16 page magazine printed once a month with a circulation of over 10,000 copies. The articles are written solely by students and the material deals mostly with problems and their solutions in daily student life. For one of these particular debates in 1977 on the occasion of the big national festival "We sing your praises, Rumania"

the editors were awarded the title "Best Overall Reviewers" for their good work. The paper keeps a regular check on how the students adapt to the many levels of current Rumanian life and mirrors their involvement with both internal and foreign politics. Also we are concerned with the students' performances within their field of studies. Room is made available for the students to discuss ethics and social questions; to point out the endeavours and results achieved through education and we

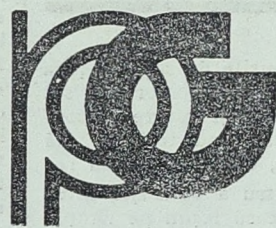
are involved in the wide activities of the students in the organization of the revolutionary movement for youth. Literature and art are also well represented, and we welcome intelligent articles by students of any nationality without bias. Under the heading "Universitas" we have an international page where students can write in their native language. The paper's wide range of subjects is completed by a leisure page which includes a crossword. More than one college in Timisoara is

represented on the editorial board, which helps with the overall knowledge and progress of the life of the universities. The layout and composition of the paper and its personal style in its choice of material has drawn a wide readership which does not only include students, but has made the "Students Forum" known throughout the country. In whichever way we look at it, from birth our ideas grow through emotion and then mature. Bearing this in mind we try to

win our readers by choosing a psycho-visual method in presenting the paper. Our readers always read with confidence whenever a new edition comes out from the press of the Timisoara Banatul Printers because they know that on the whole they can expect a similar layout and similar lettering which makes it easy for getting around the paper. In this way through this familiarity they feel the paper to be their own. But we try and avoid monotony by colourful emblems and the unusual placings of the article

INTERPRESSGRAFIK
INTERNATIONAL QUARTERLY
FOR GRAPHIC DESIGN
1979/2

PUBLISHED BY
THE INTERNATIONAL
ORGANIZATION
OF JOURNALISTS

headings. Generally we try to surprise our readers on every page. During the holiday issue, for example, we placed one sheet upside down; on first sight it seemed to be a printers error, but at a second glance anyone could see that there was logic even in this, and smile. It was this natural smile that we wanted from the readers to prepare them for the light-hearted article on the previous page as well as the other more serious material.

We also want to keep every page fresh and interesting. Therefore even for the most serious articles we try new graphic solutions to win the attention of the readers. Because high-pressure rotation machinery is used for printing (and this tends to reduce the capacity of graphic art), we try to use contrast in negative pictures and line art drawings.

And, last but not least, we want to mention that the people who do the typography and editing also type and proof the articles. These students, and we on the editorial board, study subjects which are very far removed from editing and reporting for newspapers.

The material is written by the outer group of the editorial "collective". The general direction of the periodical is determined by the head council of the editors. They meet two or three times every six months. The work itself is directed by the editors council, who are members of the head council.

We volunteer for editing and help to introduce others who have not been involved in something like this before by creating a reporters section, who are headed by professional and well-known reporters. Our colleagues try to take active part in the activities of the KDESZ with constructive criticism and new ideas, and report on the work of the Revolutionary Movement for Youth in the true spirit of communist ethics.

Our press, which renews and refreshes itself with new members every year, creates a single student body and pairs with our professional studies with enthusiasm and enjoyment for both fields of work.

Crisan Gheorghe—editor-in-chief,
Imre Székely—deputy editor-in-chief,
Visan Valentin—deputy editor-in-chief,
Băcăete Ioan—principal contributor

Prezentarea revistei „Forum studentesc” în revista organizației internaționale a jurnaliștilor, „Interpressgrafik”, constituie, fără îndoială, una din marile „victorii” ale colectivului nostru redacțional.

Deși specializată pe prezentarea unor aspecte legate de conținutul și calitatea grafică a unor publicații, revista „Interpressgrafik” reprezintă una din revistele care se bucură de un larg prestigiu internațional. Cu atât mai valoroase apar cele 4 pagini din numărul 2/1979 ale revistei susmenționate, în care, în varianta care ne-a parvenit la redacție, în limba engleză, sînt prezentate trăsăturile distincte ale activității redacționale de la „Forum studentesc”, felul în care sînt rezolvate problemele grafice care apar în redactarea revistei.

Această confirmare internațională (este și prima revistă românească prezentată în acest cadru) vine să se adauge bunelor aprecieri de care se bucură revista în mediul studentesc, și nu numai aici (vezi revistele „Luceafărul”, „Familia”, „Viața studentescă”, „Orizont”, „Rebus”). Mai mult, în cadrul Festivalului național „Cîntarea României”, la cea de-a doua ediție, revista a fost apreciată ca fiind „cea mai complexă și mai ancorată în problematica studentescă dintre revistele studentești”, iar colectivul redacțional, în mare parte componenți ai Cercului de presă, a primit ca fiind printre cele mai dotate (Cercul de presă obținînd premiul I pentru activitate publicistică).

Succese care dau satisfacție tuturor celor care fac parte din această echipă redacțională, și nu numai lor, succese care obligă la mai bine.

Numărul 50, pe care sperăm că l-ați parcurs cu plăcere, este un număr jubiliar. El apare în zilele în care Cercul de presă împlinește 20 de ani de existență. Zile de sărbătoare pentru presa studentescă timișoreană. Zile în care generațiile de „presari” își vor da întâlnire pentru a depăna amintirile care îi leagă de aceste 16 pagini care apar lunar, amintiri care vor fi dintre cele mai plăcute, căci clipele petrecute într-o pregătire numerelor sînt pline de neprevăzut de

umor, de tinerețe. Vechii prieteni vor reveni pentru o clipă în tipografia în care fiecare număr înseamnă o noapte aproape albă, chiar dacă revenirea se va face doar prin intermediul amintirilor.

Dincolo de sfaturile pe care cei în vîrstă le vor da tinerilor colaboratori, dincolo de diplomele acordate, de cuvintele frumoase care se vor spune, rămîne dragostea față de cuvîntul scris sau vorbit, față de această revistă care încearcă, număr de număr, să fie cit mai aproape de sufletul studenților. Cercul de presă și revista, două modalități de a face sau a revărsa să faci presă tină, trăiesc prin entuziasmul acestor tineri (care orgolioși pretind că sînt, deja, redactori), entuziasm care îi face să uite de somn, de mîncare, de prieteni sau prietene, atunci cînd adierea cernelii tipografice bîntuie prin preajma lor. Căci „presarii” sînt, cu siguranță, printre cei mai săritori studenți, fără teamă de greutate, care fac totul fără a se gîndi la răsplată. Răspata muncii lor nu este numai publicarea gîndurilor și ideilor lor, răsplata vine și sub chipul unor amintiri frumoase din studenție. Amintiri care devin tot mai prețioase cu trecerea anilor. Sau, pentru cei mai dotați și mai perseverenți, ea vine sub forma unei aprecieri la nivel național, concretizată prin deschiderea drumului spre publicare în orice revistă sau altă publicație.

Garnitura numărului 50 înmănușează redactorii-studenți cu vechi state de serviciu dar și tineri colaboratori. O garnitură care încearcă să înscrie revista pe un drum ascendent. O garnitură care vrea să fie la înălțimea succeselor dobîndite pînă acum. Numărul 50 reprezintă un alt pas spre conturarea, și mai clară, a personalității revistei. Să sperăm că pînă la numărul 100, lista cu aprecierile pozitive la adresa revistei să fie așa de mare încît să nu încapă într-un număr de revistă. Este o urare care nu include și părerea studenților timișoreni căci, în acest caz, am fi trecut, de mult timp, de numărul 50.

TYPOGRAPHY

COLEGIUL DE CONDUCERE :

FRANCISC ALBERT, PETRU ANDEA, VIOREL BOLDUREANU, TEODOR BULZA, GHEORGHE CRISAN LIVIU CRISAN MILOS GEORGEVICI MIHAIL GLAJA, DUMITRU RADA, NICOLAE LENGHER, ION NEAIA LUCIAN NEGRUTIU, VALERIU PĂNASIU, MARCEL SAMANȚA, ALEXANDRU VAJDA, VALENTIN VIȘAN.

FORUM STUDENȚESC. ADRESA REDACȚIEI :

Complexul studentesc, căminul 15, camera 1, telefon 2 19 45 sau Casa de cultură a studenților, bv. Tinereții nr. 9, camera 03, telefon 1 49 07. Permanența la redacție, zilnic între orele 20-22 la Casa studenților. Ședințele de redacție, luni și joi, ora 20,30 la Casa de cultură a studenților.

COLECTIVUL DE REDACȚIE :

IOAN BACALETE (redactor principal), GHEORGHE CRISAN (redactor șef), MIHAIL JUNEĂ, NICOLAE LENGHER (tehnoredactor), LIA PETRIC, ȘTEFAN POPA, MARCEL SAMANȚA, RADU TODORAN, DANIEL VIGHI, VALENTIN VIȘAN (redactor șef-adjunct). Fotografii : IOSIF BERWANGER, CONSTANTINDUMA și MICHAEL KOZAR. Grafica : NICOLAE OANA.